BUDAPEST, 1944. MÁJUS 31. — IV. ÉVFOLYAM 22. SZÁM

ÁRA:
40
FILLÉR

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

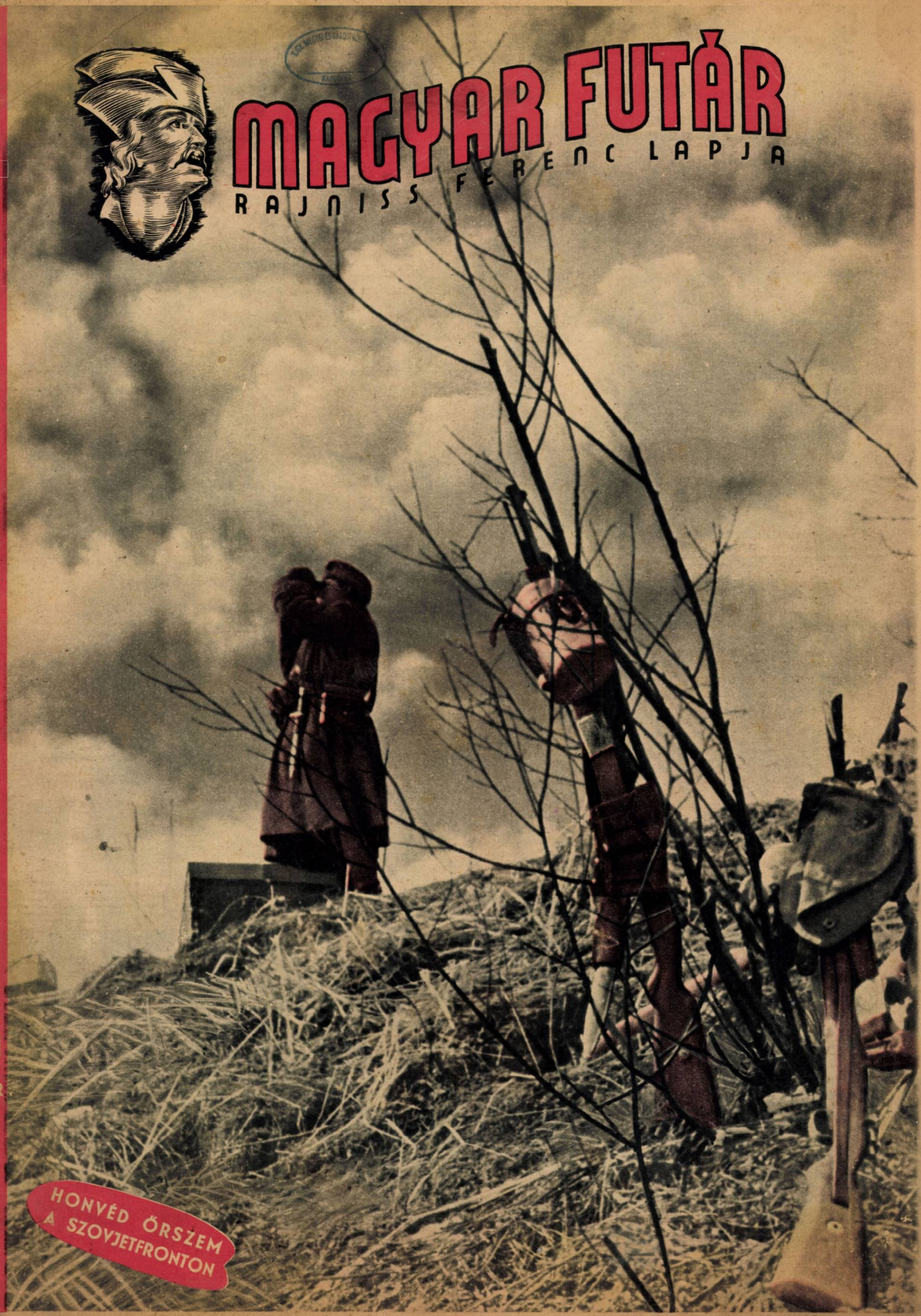

HONVÉD ŐRSZEM A SZOVJETFRONTON

HUSZÁROK A FELSŐ DNYESZTER TÉRSÉGÉBEN
Lovas üldözésben és gyalog-harcokban, épp úgy, mint a hősi mult elődei, a mai magyar huszár is fényesen állja meg helyét

AZ ELFOGLALT FALUN ÁT új állásaikba vonulnak a honvédek a Kárpátok előterében vivott kemény ütközet után

A Kárpátoktól a

KEGYETLEN ÚTAKON, tengelyig érő sárban is viszi a fontos jelentést a motorkerékpáros futár

MINTHA SZEMLÉRE SORAKOZTAK VOLNA, úgy állnak a harckocsik, a támadási parancsra várva a Dnyeszter síkján, egy erdő védelme alatt. A legmodernebb fegyverekkel felszerelt tankok már eddig is sok harcot döntöttek el

HÍRADÓSOK A TAVASZI ERDŐBEN. A sűrű bokrok mögött megfigyelők rejtőznek és az ütegek összpontosított tűzének hatását állapítják meg a szovjetállásokban. A rádió másodpercek alatt továbbítja a kiértékelt elemeket — ez a titka a honvédtüzérség eredményes munkájának...

AZ ELSŐ VONALBAN is kéznél vannak az egészségügyi szolgálat katonái, akik a sebesült bajtársat a biztonságos tábori kórházig szállítják

Dnyeszter partjáig

ÁLLÁSBA VONUL A HONVÉDTÜZÉR-ÜTEG. Az ágyút a kiszolgáló legénység vonatja jól fedett helyre s néhány perc multva már repülnek a pontosan célzott gránátok: megpuhítani a bolsevista állásokat a gyalogság rohamára . . .

KILÖTT BOLSEVISTA HARCKOCSI egy falu szélén . . . A támadás megakadt, csak a béna tankok és halottak maradtak a honvédek állásainak előterében . . .

KIS HARCI CSOPORTOK törnek előre az átláthatatlan erdőben, felderiteni a szovjet-védelmi vonalat

TÁMADÁS KÖZBEN . . . A lendületes előretörést közvetlenül az első vonal mögül irányitja a bevetett hadosztály parancsnoka →

ROHAM KÖZBEN . . . A saját tüzérség gránátjai hullnak a szovjetvonal állásaiba, s a tűzfüggöny oltalma alatt vakmerő támadásra lendül a honvéd ↓

MI VAN A TORONYBAN? A telibetalált szovjet páncélosból kiszerelik a használható műszereket

↑ A KESZENLÉTI ÁLLÁSBAN . . . Minden pillanatban megérkezhet a parancs a támadásra, a zászlóaljparancnokság harcálláspontján végsőkig feszült a várakozás

VITÉZ IMRÉDY BÉLA

m. kir. közgazdasági miniszter, tart. huszár-százados személyében választott elnököt a Keleti Arcvonal Bajtársi Szövetség

HÉTRŐL HÉTRE

V

Becsületes hit

a nemzeti eszme végső és elpörölhetetlen győzelmében, bizonyosság abban, hogy a magyarság jobbik és nagyobbik fele tévedhetetlen ösztönnel érzi az egyetlen utat: — ez volt minden, amire három esztendővel ezelőtt a Magyar Futár létét alapítottuk. A szolgálat tiszta szándéka vezetett bennünket, s az őszinte szó kimondásának kényszerűsége abban a bábeli hangzavarban, amely a magyar sajtó piacán akkor harsogott, százfelé csábítva a politikai cirkuszokba, jövendőmondó sátrakba a tömegeket. Éreztük, hogy Budapesten és odakint az országban várják az igaz szót, szomjazzák a becsületes nyiltságot, a férfias kiállást egy gondolat mellett, amelyen népünk élete-halála fordul meg, s vállaltuk a büszke missziót. Tudtuk, hogy találkozunk, találkoznunk kell a tömegekkel, hogy a mi szavunknak visszhangot kell felvernie, kiváltania a szívekből, de bevalljuk: nem mertünk számítani rá, hogy a szeretetnek és ragaszkodásnak, s a támogatásnak mindjárt olyan mértékével találkozunk, mint amilyen fogadott bennünket a legkisebb faluban is. Most, három esztendő után büszkén mondhatjuk el, hogy nem volt még Magyarországon ujság, amely mögött az erkölcsi tőkének, s a korlátlan hitelnek akkora fedezete állott volna, mint amilyet a fiatal Magyar Futár magáénak mondhat! Meredek grafikont lehet rajzolni arról, ahogyan a mi lapunk elterjedt, ahogy tábora nőtt, — tábora azokból, akik az igazi nacionalizmus, a magyar élet megtisztítása, elgennyesedett problémáink megoldása felől éppen úgy gondolkodtak, mint mi... Hangunkra rászoríthatták a hatalom nyugodt álmait féltők a fojtó kárpitot, de a mi olvasóink a sorok közt is megtanulták érezni a „szalonképessé" faragott, megvöröscseruzázott igazságot! Európa egyetlen lapja voltunk, amely megindulásának percétől kezdve egyetlen hirdetést el nem fogadott, mert azt vallotta, hogy az ujság hasábjai az olvasó kiszolgálására valók, nem a kereskedelmi vállalatok reklámjaira. Egyetlen lap voltunk Magyarországon, amely elutasította magától az úgynevezett közgazdasági bevételek könnyű és biztos hasznát, — de kárpótlásul hatszázezer példányig röpített fel bennünket a magyar olvasó, aki megérezte: minden betűnk meggyőződésből fakad, s nem vagyunk zsoldosa senki másnak, csak az örökkévaló nemzetnek, az időtlen magyarságnak alázatos, halálig hű szolgái!

Az áldott konszolidáció

a jogfolytonosság hamis jelszavával irtotta ki a szegedi ellenforradalom egészséges akaratát a magyar gazdasági életből s nemcsak visszalopta a multat, hanem meg is koronázta a monopóliumok, kartelek, trösztök és védővámok irgalmatlan erejével. Zárt vadaskert lett Magyarországból s benne ott csőszködött a tőke, legyőzhetetlennek tűnő fegyverével egészen mostanáig, s az összezsugorodó vérszegény magyar közgazdaság felett végleges diadalt aratott a zsidó közgazdálkodás. Ezért olyan kegyetlenül nehéz dolog ma, a háború kellős közepén elvégeznünk azt a rengeteg munkát, amellyel az átállítás jár, vagy ha nem akarjuk általatni magunkat, őszintén megmondva: az egész magyar gazdasági életnek alapjaiból való ujjáépítése, erkölcsének egy irgalmatlan inkvizició eszközeivel való megtisztítása! Egy nemzet sorsát és jövendőjét a tömegek hitén, akaratán, elszántságán, becsületes törekvésein kivül az anyagi eszközök adják meg, mindaz tehát, amit a föld, a gyár a műhely, az üzlet, a kereskedelmi iroda, a bank együttesen jelent. „A gazdaságpolitika nem technika, — mondja Imrédy Béla abban a cikkében, amelyben gazdaságminiszteri programját az Esti Ujság vasárnapi vezércikkében ismertette, — nem technika, ahol bizonyos anyagi előfeltételek megvalósítása esetén az eredmény csaknem bizonyossággal kiszámítható. A nemzeti közgazdálkodás vezetése éppúgy politika, tehát a közösséggel való bánásnak a mestersége vagy művészete, mint bármely más elágazása a politikának. Ha irányított gazdálkodásban élünk, — már pedig a társadalomfejlődésnek mai fokán és a mai háborús viszonyok között nem is élhetünk másként, — akkor nem elég, hogy az irányítók akaratu legyen egységes és következetes, mert az irányított gazdálkodás valamennyi alanyának, tehát gyakorlatilag mindenkinek magatartása befolyással van a gazdaságpolitika eredményeire. Közszellemre van szükség az irányított gazdálkodásban és ezt a közszellemet az értelemre és érzelemre való folytonos apellálással lehet csak megteremteni és megtartani!"

Messze vagyunk még

a végső, az igazi győzelemtől, mert megtagadtuk bár a zsidó közgazdaságot, s feltártuk bűneit, megindítottuk a harcot a magyar, tervszerű, igazságos és tiszta közgazdasági rendszerért, de a pozitív munkából az új gazdasági demokrácia felé a nagyobbik rész még hátra van. Egy beteg társadalmat kell átformálnunk, egy beteg közgondolkodást kell meggyógyítanunk és helyes irányba terelnünk. Ezer és egy kérdés tolul elébünk, amelyek közül egyik se intézhető el a puszta nagy hanggal, de gyors és értelmes megoldásuktól a magyar milliók kenyere, boldogulása, jövendője függ. Fejszével még senki se javított zsebórát, s szűzi tudatlansággal se építettek sehol a világon tartós gazdasági életrendszert! Az eszközöket kell hát megtalálnunk, amelyekről azt mondja vitéz Imrédy Béla: „Mindegyiket okosan, mérséklettel, helyesen kell alkalmaznunk. Az elrettentés eszközeit, a büntetőszankciókat nem szabad túlságosan enyhére szabni, de a szigorúságban is óvakodni kell a túlzásoktól. Nem elég az elrettentő büntetést papiron igérgetni, annak az életben is érvényesülnie kell s ezért megfelelő végrehajtási szervezetre is van szükség." A mai, nagyon szoros keretbe fogott társadalmi és gazdasági életben semmi se lényegesebb, mintha az emberekben egy általános alapvető magatartásra készséget alakítunk ki. Ezt ma röviden egy szóval úgy szokták kifejezni, hogy helyes világnézetre kell nevelni az embereket. Ha azt akarjuk, hogy a nemzet ezekben a nehéz időkben megállja a helyét, akkor nem végezhetünk csak foltozó részletmunkát, nem elégedhetünk meg ügyeskedő alkalmi propagandával és még oly drákói büntető tételekkel sem. A közösségi szellemet az egyes eredmények is érlelik, de biztos fundamentumra a gazdaságpolitika csak ott épül, ahol az új világ erős vágya, az eszményi magyar nemzetiszocializmus szelleme átitatja a magyar nép egész magatartását, s az egyének minden gazdasági tevékenységét. Egy belső újjáalakulás lélekben, szellemben, erkölcsben: ez a nyitja jövendő nagyságunknak..."

A csoda se elég

kifejező fogalom arra, aminek egy idő óta tanuja az ország! Tán forradalomnak lehetne nevezni, ha a forradalommal nem járna együtt a kiontott vér tengere, s a mérhetetlen emberi szenvedés egeket csapkodó kínja... Egyik napról a másikra fordult visszájára az élet azok szemében, akik a békés emésztés, a meg nem zavart nyugalom, a problémátlan és gondolattalan vegetálás hívei voltak, s úgy irtóztak a nagy tettektől, a férfias vállalkozásoktól, mint az ördög a szenteltvíztől. Visszájára fordult az élet, mert Magyarország nekigyűrkőzött az elvégzendő feladatok sűrűjének, s a fontolgató „államférfiakat", a nagy pipájú, de kevés dohányú provinciális tekintélyeket is mindenütt felváltották az új világ kemény, nyers, őszinte, de becsületes hittől lobogó szívű emberei. Úristen, a fölénynek, az emberi életek, sorsok, gondok, problémák felett való testetlen lebegésnek micsoda inkarnációja volt nem is olyan régen egy főispán! Viselte a kormány képét, — s ez a kép nagy volt... Dehogy ereszkedett volna le az ódon megyeházak közgyűlési termében az élnöki emelvényről a mezítlábas milliók verejtékszagú gondjai közé egy ilyen méltóságos úr... S most Zomborban Piukovich József, az új bácskai főispán ilyeneket mondott installációján, megborzongatva a konszolidációtól pudvás szíveket: „A mai viszonyok nem alkalmasak arra, hogy ünnepeljünk. A mi ünnepünk akkor lesz, amikor az új Európáért folyó harc a magyar és német fegyverek teljes diadalát hozza meg s addig is az elesett magyar tömegekért kívánok dolgozni. Szeretném megnyitni azt az őszinte korszakot, amikor a népi politika az elméletek és szines beszédek birodalmából végre eljut a valóság fárasztó, de jobb jövőt jelentő útjára..." Bizony, harcos álláspont ez, mert nem az érdekek síma egyeztetését, s a régi hatalmi egyensúly görcsös biztosítását jelenti, hanem a mélység vizeinek felzúgatását arra a felszínre, ahol a napfény évtizedeken keresztül csak a kiválasztott kevesekre ragyogott! Hiszen a népi politika igazi jelentősége abban van, amit Piukovich József félreértés és félremagyarázás lehetősége nélkül úgy jelölt meg, hogy ezután klikkszolgálatokért senki sem kaphat anyagi előnyöket, az atyafiság, a születés, a rang, a barátság, a jó helyezkedés, a finom összeköttetések senki számára se biztosíthatnak nagyobb darab kenyeret, magasabb pozíciót, mert a „becsületesen, szerényen és csendben dolgozók tömegét kell nagyobb darb kenyérhez juttatni." „Reviziót kell végeznünk annak a cimkórságnak területein is, ahol a szegény magyar jogsegélyt kereső közönség alig tudott kiigazodni s már előre félt a pillanattól, amikor a nagyságost járatlanságában tekintetesnek, a méltóságost pedig csak nagyságosnak szólította..."

Bizony, ez

egy cseppet se hasonlít a szokványos főispáni installációk finom szónoklataira, s a program, mely e szavakban foglaltatik, ezután minden vezető magyar programja kell legyen, aki igazán hivatást teljesít, s nem egy diszt, tekintélyt biztosító foglalkozást űz, több-kevesebb szorgalommal, olykor unatkozva. „Nem a főispáni szék bűvös hatalmának akarok a rabja lenni, — így mondta Piukovich József, — hanem a vármegye dolgos, szorgalmas, becsületes és szegénységében is gazdaglelkű népének igazi gondozója. Ebből pedig az következik természetszerűleg, hogy nem az akták tömege adja meg nekem az igazi tájékozódást, hanem maga az élet. Nem akarok üvegbura alatt élni, hanem járni a mezőket, műhelyeket, gyárakat és irodákat, hogy az élet adja meg nekem minden nap referátumát a valóságról. Nem akarok diadalkapuk alatt elsétálni, melyeket a multban sok olyannak állítottak, aki még nem tett a népért semmit sem, de akarok váratlan időben, be nem jelentett formában odaállni községi, járási és városi hivatalnokok mellé, hogy a nép közt szerzett közvetlen tapasztalataim alapján segítsem őket a népi politika megvalósításában..." Nem ördöngős, sohase hallott dolgok ezek, hanem a lelkünkben élő becsületes, őszinte magyar politika régen megfogalmazott követelései. Hány megyeházán nyiltak ki mostanában az ablakok úgy, mint a zomborié, hány közgyűlési teremben érezték a nyers, tiszta, szabadlevegő beáramlását, jelentkezését a megfogható életnek, amely néha tán patkós csizmákban lép, s nem tudja se a finom főhajtást, se az olajozott szavak közhasználatú gyüjteményét! Ez az, amit már nyugodtan forradalomnak lehet mondani, s hálásak lehetünk a gondviselő Istennek, hogy ezt a forradalmat vér és szenvedés nélkül vihettük bele a magyar életbe...

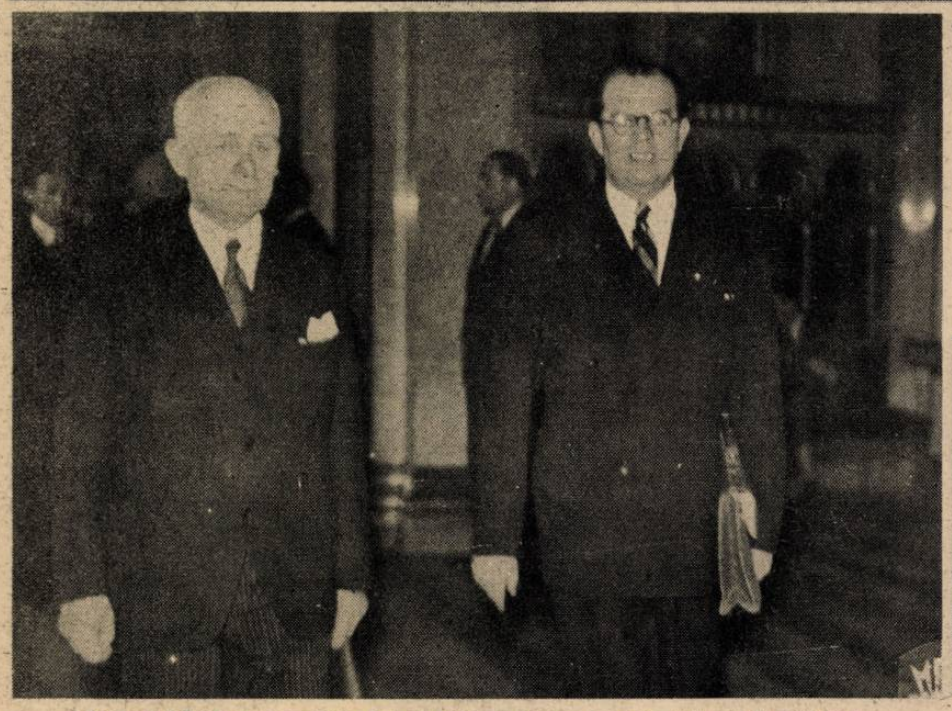

SZTOJAY DÖME miniszterelnök a folyosón, Huszovszky Lajos miniszterelnökségi államtitkárral

↑ «MAGYARORSZÁG országgyűlésének kormányzói üdvözletem!»
Az elnöki emelvényen olvassák az államfő kéziratát Sztojay Döme kormányának kinevezéséről. A Ház állva hallgatja végig a szöveget...

Magyar

AZ ÉLÉNK

A miniszterelnök az ülés szünetében Tasnády Nagy András elnökkel és Hóman Bálinttal beszélget

vitéz Kolosváry-Borcsa Mihály államtitkár és Törs Tibor, a Ház alelnöke

KIOSZTOTTÁK A ZRINYI-JUTALMAT AZ ÉV LEGJOBB MŰVÉSZI ALKOTÁSAIRA

A pályadíj nyertesei Markó Károly és vitéz Páterfy Károly társaságában: Molnár Á. Győző, Markos Lajos, Maughsch Gyula és Thuráni K. Imre

Vörös János vezérezredes, a honvédvezérkar főnöke ünnepi beszédét mond a a jutalom ünnepélyes kiosztásán

ELTEMETTÜK DINNYÉS KÁROLYT...

A MUNKATÁRSAK ÉS BARÁTOK VÁLLÁN utolsó útjára indul a koporsó az esztergomi temetőben

VIRÁGOK BORITJÁK BE A FRISS HANTOKAT, a fájdalmas szeretet és az emlékezés koszorúi...

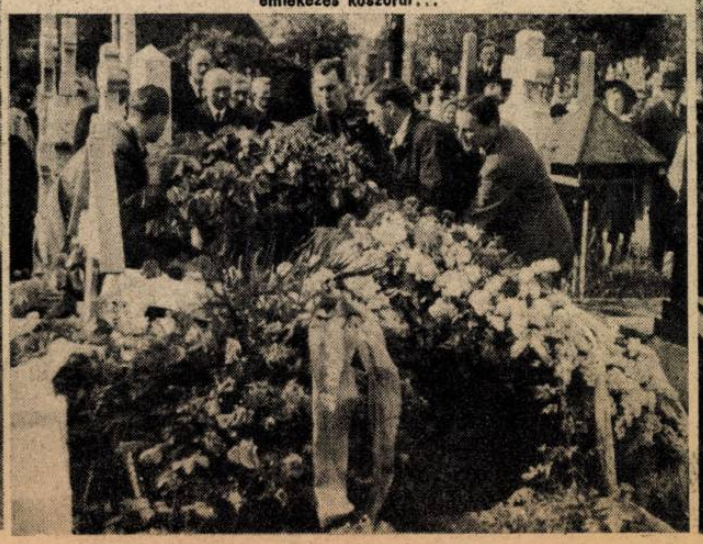

A VISSZAVONHATATLAN BÚCSÚ

képhiradó

„Ez a kormány teljesen új politikai és világnézeti irányt kíván kezdeményezni és folytatni!" Sztójay Döme miniszterelnök beszéde közben. A miniszterelnöktől jobbra ül vitéz Rátz Jenő és Jaross Andor, tőle balra Reményi-Schneller, Jurcsek Béla és Szász Lajos miniszterek

FOLYOSÓ...

Baky László államtitkár újságírókkal beszélget a folyosón

Antal István igazságügyminiszter

VITÉZ IMRÉDY BÉLA
(középen) figyelemmel hallgatja a miniszterelnök beszédét, Csatay Lajos honvédelmi miniszter mellett. Mögötte a Magyar Megújulás Pártjának képviselői csoportja ül

A „TÖRZSKÁVÉHÁZ" AJTAJA IS BEZÁRULT A CSILLAGOSOK ELŐTT...

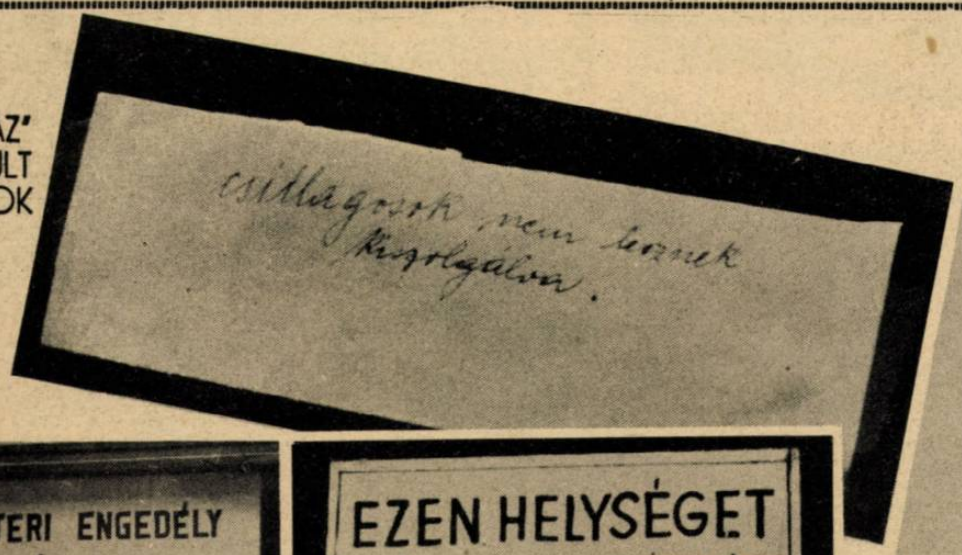

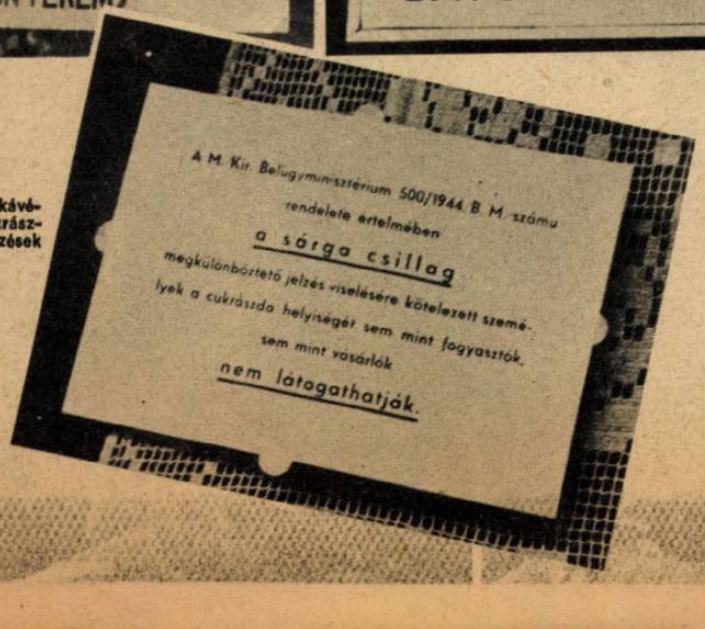

Felvételek a pesti kávéházak, éttermek, cukrászdák és egyszerű kifőzések ajtajairól

Ungvári esemdélet, az utolsó felvonás előtt

Magyarország egyik legelzsidósodottabb városa volt Ungvár: a kaptár, amelyből kirajzott időnkint a Galiciából vándorolt és megmelegedett jövevények serege. Minden utcán ők nyüzsögtek, kaftánban, fehér harisnyában, csattos cipőben, bársonykalapban, vagy már az észrevétlenebb szivárgáshoz készülődők símára beretválva és európai ruhát öltve magukra. Övék volt a főutca tekintélyes üzlete és a bűzös sikátorok sötét kis boltja, ahol dúgva mérték a denaturált szeszt pálinka helyett, a hegyi russzinoknak. Most itt is eltüntek a mohó és folyton nyüzsgő jövevények, — a gettó kerítése mögött... De az utolsó pillanatig még tüntettek az utcán, virító csillagjaikkal!

A PRÉMES KAFTÁN a tudósi tekintélyt jelentette, a velur kalappal együtt s büszkén hordták a Talmud magyarázói...

A HÁROM CSÜGGEDT TEKINTÉLY: Stern főrabbi, a hitközség kántora és a metsző, akinek a legutóbbi időkig sok volt a dolga, mert az ungvári fajrokonok igen szerették a ludhúst...

CSILLAG NÉLKÜL se lehetne összetéveszteni ruházatát a díszmagyarral s a rikító jel csak hangsúlyozza hovátartozását

A «DAKTER ÚR», aki már a harácsolás finomabb művészetét gyakorolta és a paragrafusok útvesztőiben tartotta a a lámpást a hitsorsosok előtt — az intelektuellek sértődött arckifejezésével ment végig még egyszer a munkácsi utcán...

A MÁSODIK NEMZEDÉK... A galíciai bevándoroltak gyermeke már nem visel pájeszt, csak fülel, vastag, húsos ajka, széles orra tévedhetetlen ismertetőjel. Ő már húsz év mulva «törzsökös magyar» lenne az egészséges változás nélkül...

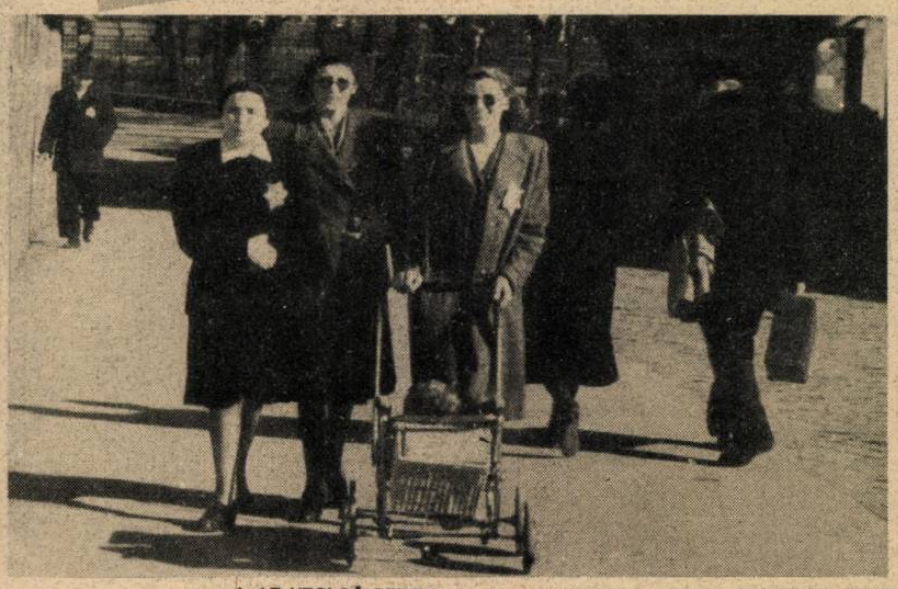

AZ UTOLSÓ PERCIG nem tágítottak megszokott életmódjuktól Munkács tegnapi teljhatalmú «polgárai»... Az utcán, korzón vidáman, kihívóan jártak, mintha titkon reménykedtek volna valamiben...

EZ A KAIN NEM ÁBELT ölte meg, Braun úrral együtt csak az ártatlan és jámbor falusi népet roppantotta, — igen eredményesen, mint a a bezárt ian is «előkelő» üzlet mutatja...

A HARÁCSOLT VAGYONBÓL végül is semmit se lehetett megmenteni... Úgy ment a gettóba Juda fia, ahogy Galíciából érkezett, — egy könnyű kézitáskával. Mert néha a sors kegyetlenül igazságos ítéletet hirdet a nagy pőrökben...

Így ítélték halálra MAGYARORSZÁGOT...

Az ország minden tornyában megkondultak a harangok 1920. junius negyedikén, hirdetni: a Páris melletti trianoni kastélyban Wilson, Lloyd George, a gyülölettől eltelt Clemenceau és Orlando sirba tették az ezer éves Magyarországot s parancsra aláirtuk a békét, amelyet a történelem a legkegyetlenebb szerződések közt tart számon... A fájdalom és keserü tiltakozás hangja zúgott a tornyok szavával együtt a népgyülések tömegeinek száján, — egy ország mondta ki az uj jelszót, amelyet a békemü születésének nevéből, annyi jelképes értelemmel forditottunk: tria non, háromszor is nem! Nem nyugszunk bele halálos ítéletünkbe... Milyen régen volt mindez és milyen messze már a keserü korszak, amelynek utolsó nyomát is elfujta egy uj, tisztitó történelmi vihar! De emlékezni kell a multra, mert ugyanazok, akik az első világháboru harcai közben a nagylelkü béke igéretével bomlasztották a fegyveres arcvonal mögött a hátország dolgozó frontját, — megint a csábitásnak ugyanazokkal az eszközeivel próbálnak élni... És tanulságos is ez az emlékezés, hiszen mutatja, hogy a becstelenség és erőszak nem lehet hosszu életü. Trianonban örökérvényünek tervezték Magyarország halálos ítéletét, s ma, amikor a békeparancs aláirásának huszonötödik évébe lépünk, széttépett rongy, a szerződésnek csúfolt diktátum...

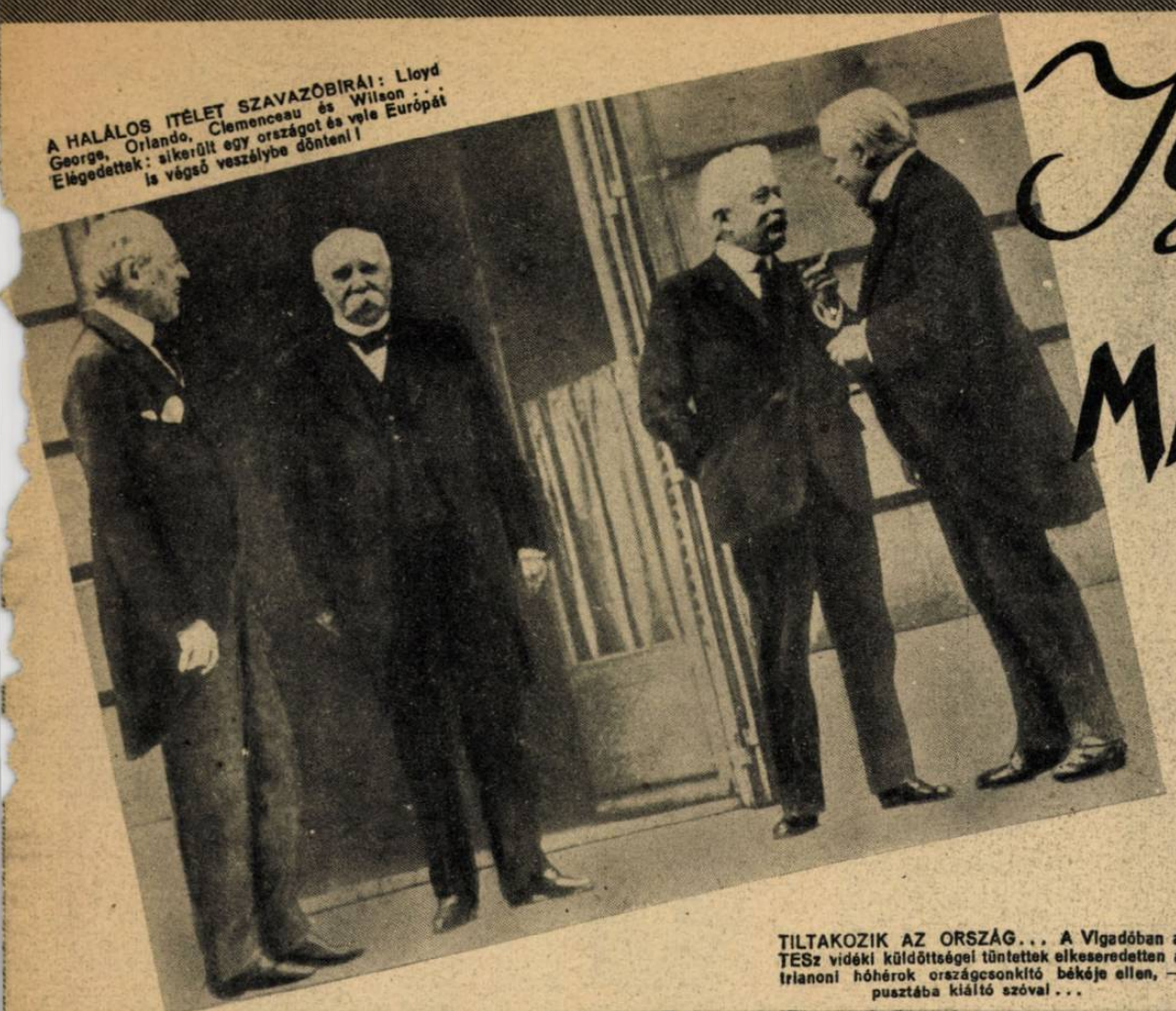

A HALÁLOS ITÉLET SZAVAZÓBÍRÁI: Lloyd George, Orlando, Clemenceau és Wilson... Elégedettek: sikerült egy országot és vele Európát is végső veszélybe dönteni!

TILTAKOZIK AZ ORSZÁG... A Vigadóban a TESz vidéki küldöttségei tüntettek elkeseredetten a trianoni hóhérok országcsonkító békéje ellen, — pusztába kiáltó szóval...

A MÚZEUM-KERTBEN, ahol Petőfi a szabadság dalát először szavalta el, 1920 junius 4-én a szolgaság és halálra itéltetés ellen tiltakoztak az óriási népgyülés szónokai...

AZ EZERÉVES MAGYAR BIRODALOM emlékművénél tizezrek verődtek össze, hogy megmutassák: minden ember becstelen bosszúnak érzi az antant békeparancsát!

AZ ORSZÁG HÓHÉROK EGYIKE: Curson lord angol külügyminiszter, a trianoni parkban... A sétáló brit politikus arcán a gőg és fölény visszataszító kifejezése árulkodik arról: mennyire keresték az igazságot a békediktátum kigondolói!

A PETŐFI-TÉR A TERÜLETVÉDŐ LIGA NÉPGYÜLÉSEKOR. Az egész Dunapartot ellepte az elkeseredett magyarok roppant tömege, de a tiltakozás senki se ejtett gondolkodóba ott, ahol sorsunk felől örökre dönteni akartak!

Ősi szertartások megható pompájával helyezték örök nyugalomra a japán fővárosban Mseneichi Koga nagyadmirálist, a flotta hősi halált halt főparancsnokát

(A Magyar Futár rádióképe)

A Hitler-Jugend egy csoportja a nagy temetésen...

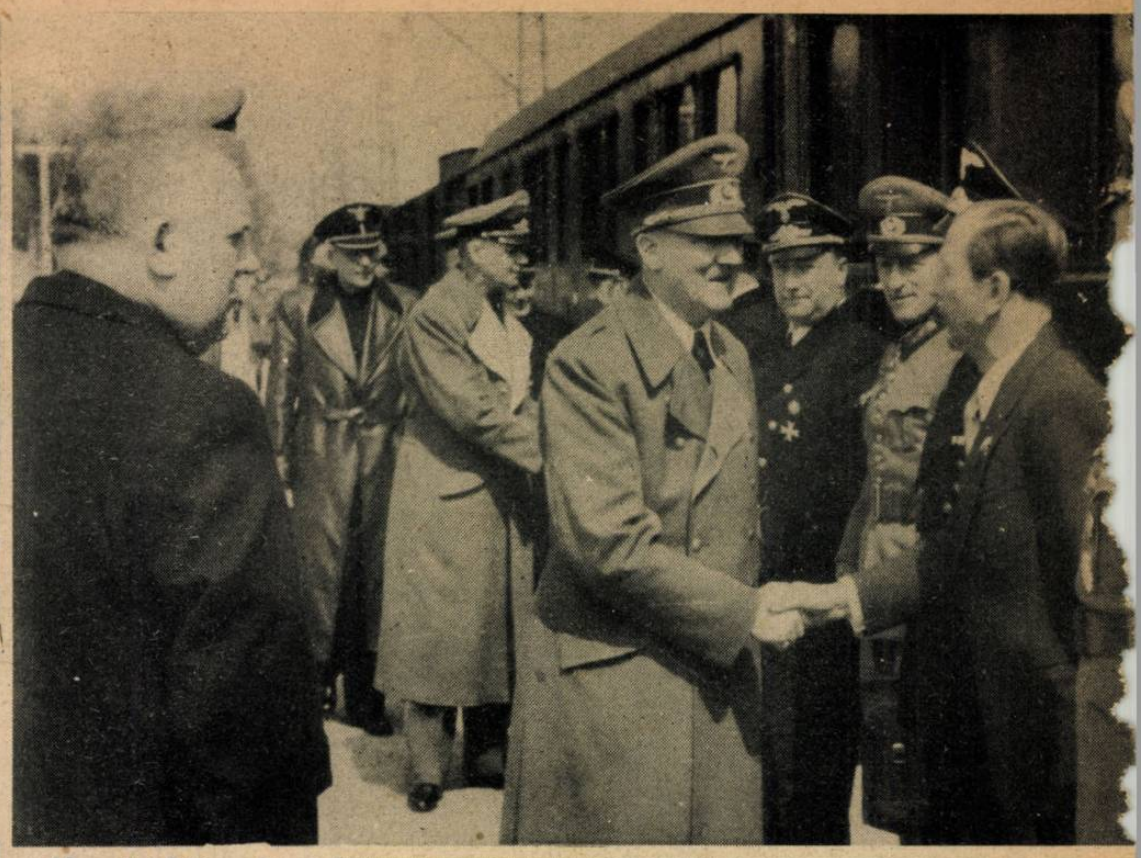

Vezéri főhadiszállás: A szlovák államférfiak látogatást tettek Hitler főhadiszállásán, ahol a Führer és Ribbentrop külügyminiszter fogadták a vendégeket

VILÁG

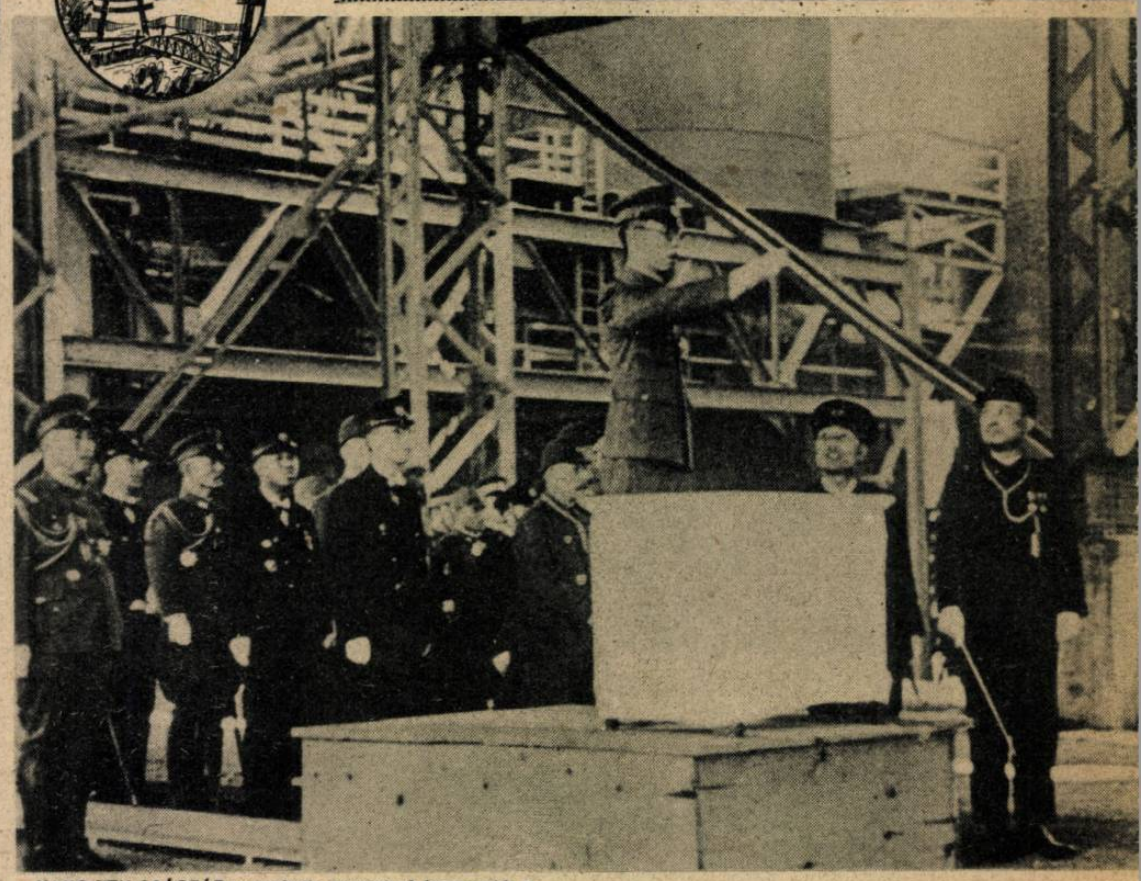

Lisszabon: A portugál főváros közelében égve lezuhant egy angol négymotoros bombavető

KANG-TEH CSÁSZÁR megnyitotta országának legnagyobb hadianyaggyárát, melyet japán segítséggel építettek. A felkelő nap birodalmának fáradhatatlan szervező ereje civilizált birodalommá alakítja az országot, amely Nagy Keletázsia egyik komoly katonai és politikai tényezőjévé válik

TAVASZ AZ ERDŐBEN. A német birodalom területét, nehéz és szakadatlan szolgálatban védelmezik az angolszász légi terroristák ellen a földi elhárítás ütegei. A legénység a májusi napfényben a pihenő rövid óráit sportolásra használja fel

Madrid: A Caudillo jelenlétében avatták fel az Escorialba vezető új villamos vasúti vonalat

UJSÁG

Varsó: Franck főkormányzó fogadta az ukrán görögkeleti egyházak vezetőit, akik a bolsevisták által meggyilkolt Sergius pátriárka halála fölött érzett felháborodásukat tolmácsolták és biztosították a főkormányzót, hogy híveik millióival együtt mindent megtesznek a közös győzelemért a hitet üldöző bolsevizmus ellen...

Amsterdam: Ötven éves a holland nemzetiszocializmus vezére Anton Adrian Mussert Seyss-Inquart, a birodalmi kormány nevében kívánt születésnapján teljes sikert a holland nép vezetőjének

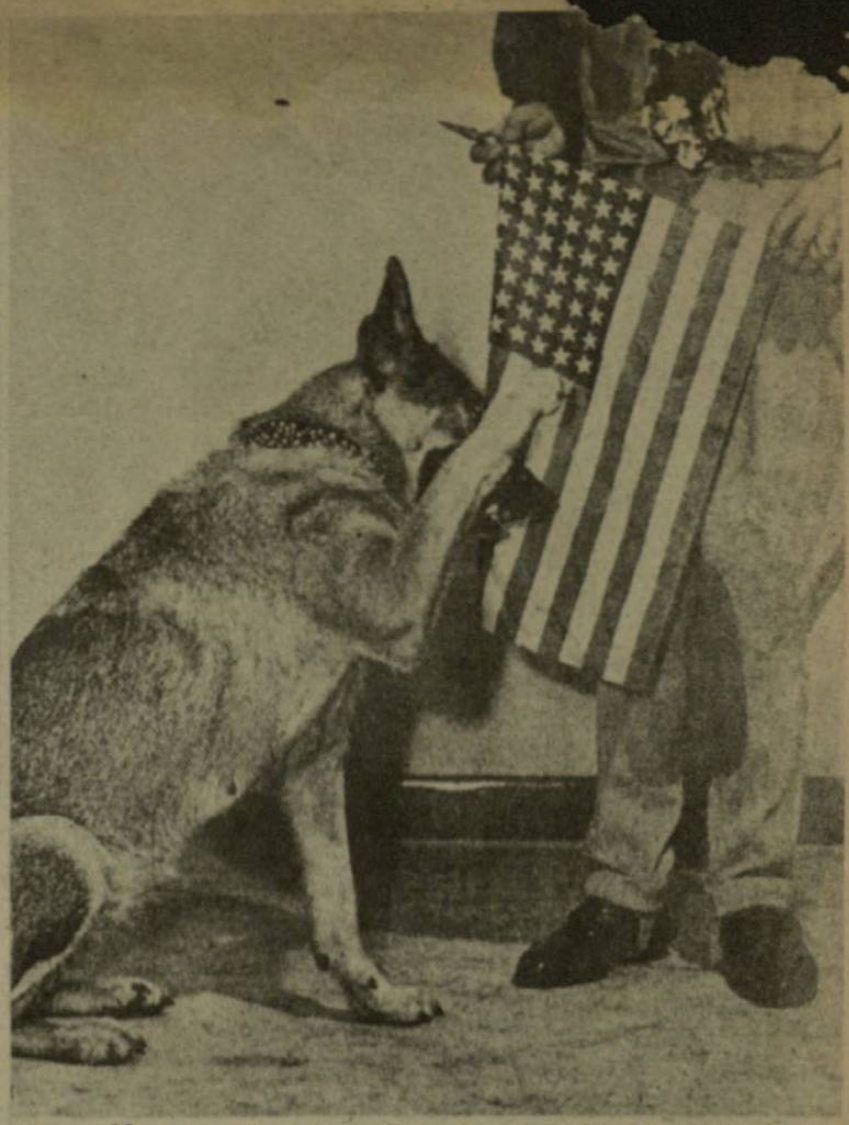

New-York: Nagy sikere van egy idomított kutyának, amelyet arra tanítottak meg, hogy a csillagos lobogó előtt tiszteleg jen...

London: Az amerikai néger pilóták az Albert Hallban mutatkoztak be afrikai songjaikkal. Az elragadtatott kritikák azt állítják, hogy az őserdő dalainak hallgatása volt London kulturális életének legnagyobb eseménye a tavaszi évadban... Mindenesetre szerényigényű az angol főváros a kulturával szemben... →

Boston: Nem fegyencek, — csak az amerikai légi haderő újoncai ezek a négerek...

Cassinó: A bencés kolostor romjai alul emelték ki a német gránátosok ezt a középkori angyalszobrot, amely csodálatos épségben megmaradt a rázúdult sok száz tonna törmelék alatt is

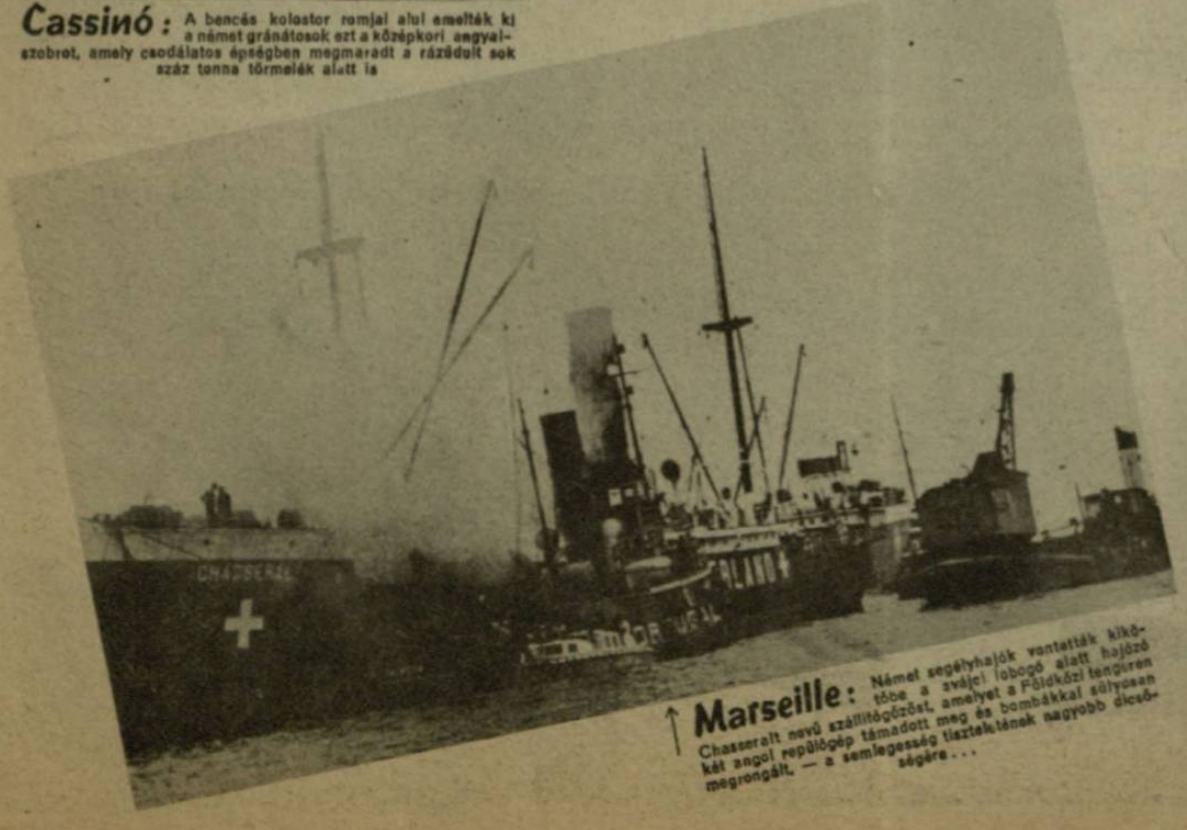

Marseille: Német segélyhajók vontatták kikötőbe a zsúfolt lobogó alatt hajózó két angol repülőgép támadott meg és bombákkal súlyosan megrongált, — a semlegesség tiszteletének nagyobb dicsőségére...

NEHÉZ MUNKA a műkincseket rejtő ládák felnyitása. A gondos zsidó mágnások a családokba ólomtetőket tettek és a lemezeket leforrasztották. A dobok, tyúkos pincében már így is átnedvesedtek a műkincsek és ha a detektívek egy hónappal később fedezik fel a rejtekhelyek, a milliárdos vagyon megsemmisülit volna

NAPVILÁGRA KERÜL báró Herczog István egyik ládájából a gyűjtemény egyik legértékesebb darabja: Goya «Vénember». A legnagyobb összegű lezsíp legdrágább képéért vagyonokat kínáltak fel az amerikai műgyűjtők

(Jánossy Endre felvételei)

FELNYÍLIK A KETTŐS LÁDA és előkerül a legszebb Greco: Krisztus az olajfák hegyén. Az amerikaiak egymillió dollárt kínáltak a házuk előtt ezért a képért és nem Herczog István volt az, hogy a vétel nem sikerült

A MÁSODIK GRECO. «Krisztus ellogatása» A világhírű festőnek kitenő képe volt a Herczog család kezén és csak a hatóságok éberségének köszönhető, hogy fél évvel a háború kitörése előtt nem sikerült kicsempészni az országból a gyűjteményt →

Zsidó kincsesláda a napfényen

(A Magyar Futár eredeti képsorozata az elrejtett műkincsek számbavételéről)

Az újabban felállított politikai rendőrség nyolc héttel ezelőtt kezdte el működését azokban a svábhegyi társasházakban, melyekben a két-három fővárosi lakással rendelkező zsidóság pihentette a zsidótörvények következtében megrongálódott idegrendszerét havi 2000—2400 pengős lakbér ellenében.

Az új szervezet vagyonbiztosító detektívei hosszú sorát leplezték le azoknak a visszaéléseknek, melyeket a zsidók és a megtévesztett keresztények követtek el, a zsidó vagyonok bejelentési kötelezettséggel kapcsolatban. Keleti Ernő gyakorlatot nem folytató zsidó ügyvéd belvárosi lakásában a detektívek a falban és a kályhában elrejtve nyolcvanhárom kiló aranyat és óriási mennyiségű mesebeli ékszert, köztük platina karkötőket és tizenkétkarátos brilliánsokat.

A detektívek legszeniálisabb nyomozásaként az elmult hét végén kerültek elő egy budafoki pincéből azok a hatalmas ládák, melyek báró Weiss Alfons, báró Herczog István és András, valamint báró Kornfeld Móric féltett értékeit, pénzben kifejezhetetlen értékű műkincseket, óriási mennyiségű ruhaneműt és élelmiszert tartalmaztak. A több mint harminc ládában elrejtett műkincsek értékelése és katalogizálása három napon keresztül folyt a politikai rendőrségen dr. Csánky Dénesnek, a Szépművészeti Múzeum igazgatójának, a zsidó műkincsek kormánybiztosának vezetésével.

A ládák felbontása után kiderült, hogy az óvatos zsidó ipar- és bankmágnások több helyen rejtették el műkincseiket és több értékes remekmű hiányzik még. A politikai rendőrség már ezek rejtekhelyét is megállapította s hamarosan minden zsidó műkincs a megfelelő helyre, a keresztény magyar nemzet tulajdonába kerül . . .

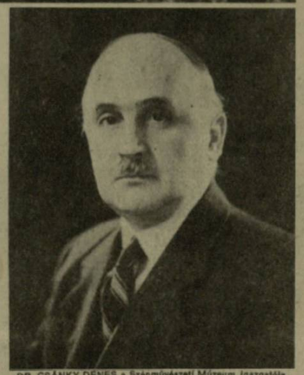

DR. CSÁNKY DÉNES a Szépművészeti Múzeum igazgatója, a zsidó műkincsek nemrégiben kinevezett kormánybiztosa, aki a megtalált műkincsek katalogizálását és elhelyezését irányítja

A ZSIDÓ TULAJDONBA került műkincsek felgyülemlett első napi «termése». Ezt a gyűjteményt Goya, Greco, Tiepolo, Vivarini, Van Dyck, Rubens, Isenbrandt, Gauguin képeit a világ bármelyik múzeuma megirigyelhetné! . . .

A ZSIDÓ BÁRÓ HERCZOG ANDRÁS miesruháit is gyűjtötte . . . Vagyont ér, XV. századbeli miesruha került elő az egyik gondosan leforrasztott ládájából

A NAGYSZÁMBAN TALÁLT egyházi ereklyék egyik darabja, csodálatos szépségű templomi szőrő. Ilyen rongyokat használt Herczog András a képek ← csomagolására

KELETI SZÖNYEGEK a politikai rendőrség udvarán. A Herczog bárók kibirhatatlannak találtak volna az életet, ha palotájuk padozatát nem nagyértékű perzsa szőnyegek birtották volna . . . →

ARANY, PLATINA, BRILLIÁNS! Keleti Ernő zsidó ügyvédnek nem kellett praktizálnia. Ezek az ékszerek, melyeket a múlt világháború utáni konjunktúrában ház- és földbirtokügyletekkel szerzett, bőségesen fedezték fényűző életének minden kiadását

TIZENKÉTKARÁTOS BRILLIÁNSGYŰRŰK, melyeknek színarany foglalata is óvósmunka remeke. Ezek a kincsek is Keleti Ernő falk rejtekhelyéről, a falból és kályhából kerültek elő . . .

MŰVÉSZI EZÜSTEDÉNYEK és aranyval szinöltig telt bőrdíszek a budapesti zsidók elrejtett kincsei közül. Az óvatos zsidók kilencven kiló aranyból négyet jelentettek be, a többit a detektíveknek kellett kiszedni a rejtekhelyekről

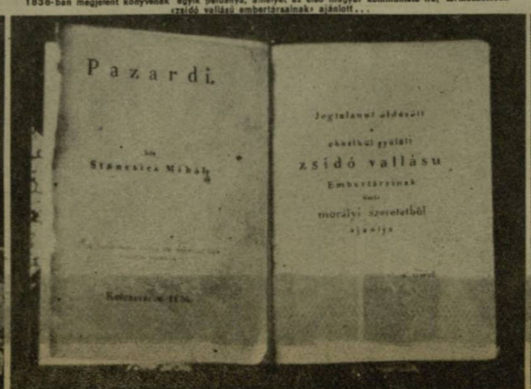

A ZSIDÓ POLITIZÁLÁS KÖNYVEMLÉKE. báró Kornfeld Móric gyűjteményében. Stancsics Mihály 1836-ban megjelent könyvének egyik példánya, amelyet az első magyar kommunista író, természetesen zsidó vallású embertársainak ajánlott . . .

«BREVE EST TEMPUS» — «Az idő rövid» írta fel könyvei címlapjára báró Kornfeld Móric a zsidó bankvezér, — és neki lett igaza . .

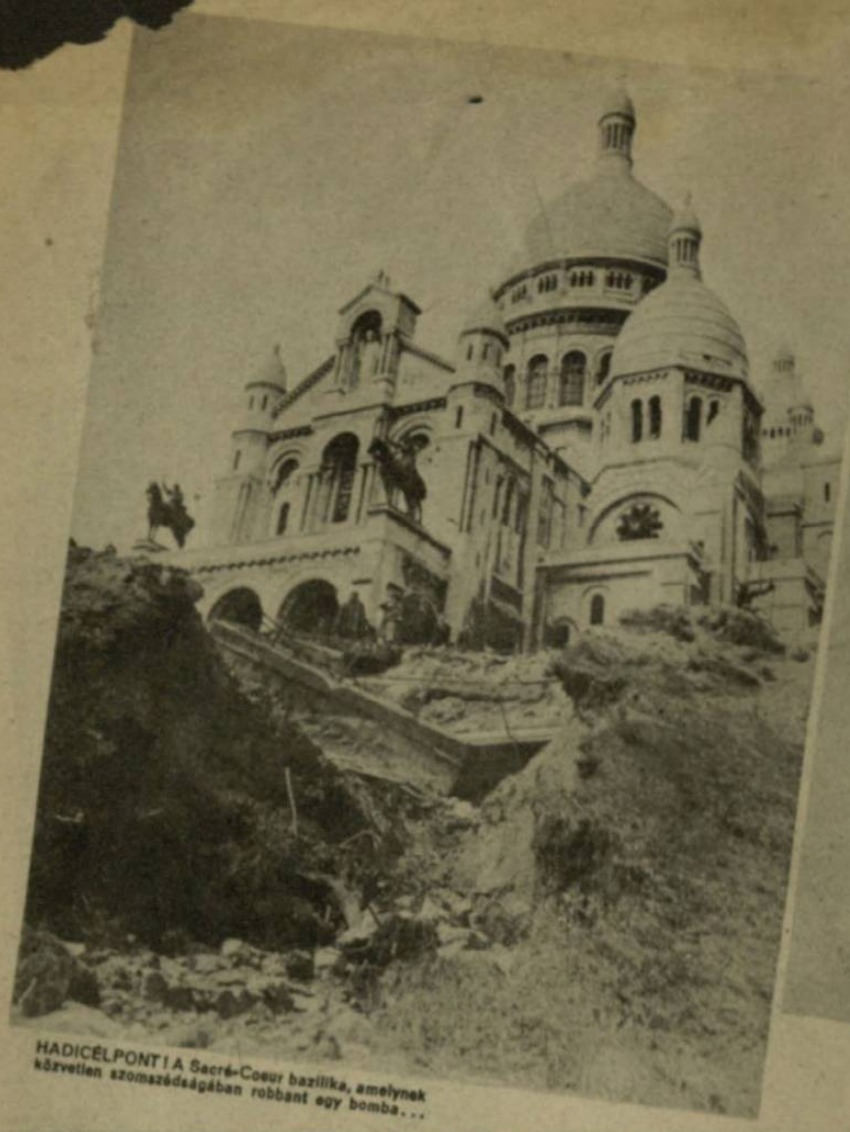

HADICÉLPONT! A Sacré-Coeur bazilika, amelynek közvetlen szomszédságában robbant egy bomba...

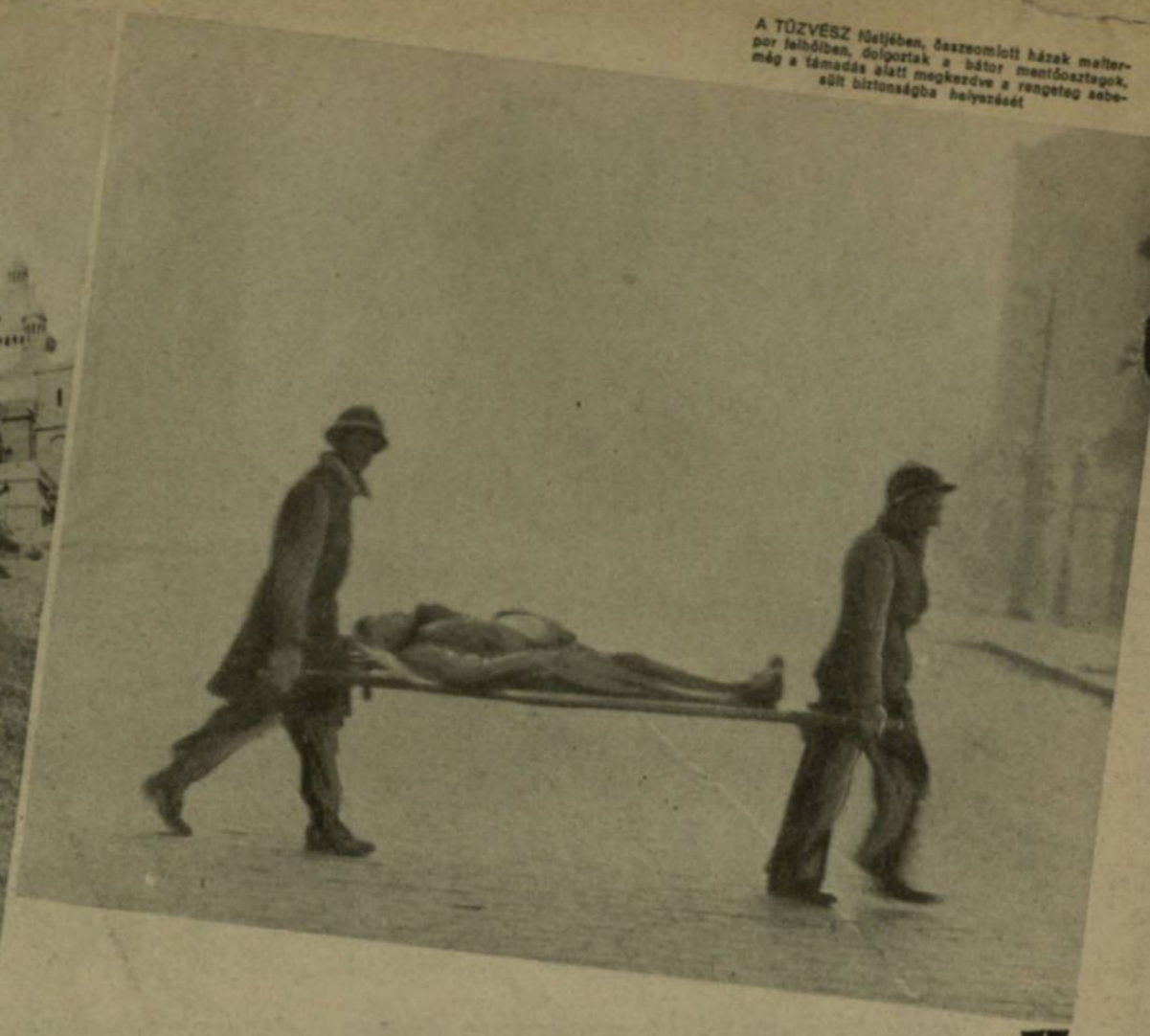

A TÜZVÉSZ füstjében, összeomlott házak malterpor felhőiben, dolgoztak a bátor mentőosztagok, még a támadás alatt megkezdve a rengeteg sebesült biztonságba helyezését

A SZENVEDŐ

Az angolszász légierő egyre sűrűbben keresi fe
a francia fővárost, amely nem az örömök tanyája már
hanem a gyász és szenvedés otthona... A leg-
utóbbi terrortámadás kegyetlen pusztításait szem-
lélteti a Magyar Futár megdöbbentő képsorozata

KINEK ELLENSÉGE ez a fehérbotos, vak öregasszony, akit a »humanista« angol gengszterek tettek hajléktalanná?

↑ EGÉSZ SOR SZOCIÁLIS INTÉZMÉNY is elpusztult Páris legutóbbi fekete napján. Szinte tervszerűen tesznek tönkre az angolszászok mindent, ami a szerencsétlen lakosság sorsát könnyebben elviselhetővé szeretné

ÖSSZETÖRT ANGYALSZOBOR egy párisi kápolna romhalmaza között. Az áhítatot keltő gyengéd arcot is szétzúzta az angol bomba egyik repeszdarabja... ↓

A MI SZEMÜNKNEK IS ISMERŐS KÉP..! A békés családi otthon, amelyet a levegő terroristái Párisban épp oly szívesen választanak célpontul, mint Budapesten... A meleg fészek értelmetlen romjai közt jóformán semmi se maradt meg abból, ami az ember életét körülvette...

PARIS

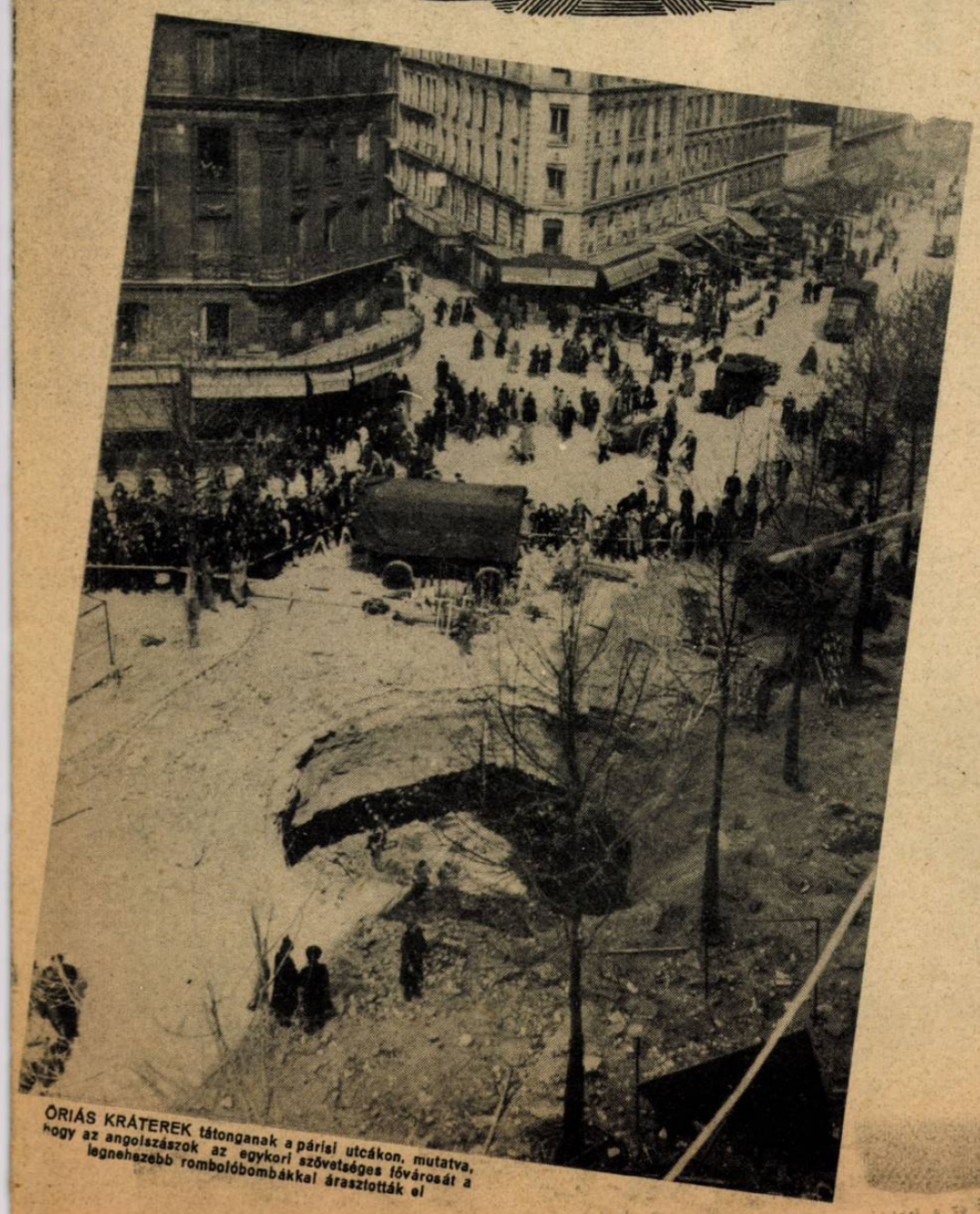

ÓRIÁS KRÁTEREK tátonganak a párisi utcákon, mutatva, hogy az angolszászok az egykori szövetséges fővárosát a legnehezebb rombolóbombákkal árasztották el

EGÉSZ UTCASOROK OMLOTTAK ÖSSZE olyan negyedekben, ahol semmiféle hadicélpont nincs, — de annál több békés polgári ház...

A SEBESÜLTEK: asszonyok, gyermekek, aggastyánok, tehetetlen anyókák! Ezek ellen viselnek írtó hadjáratot a civilizáció nevében a legelvetemültebb ellenfelek!

A BANDAHARCOKBAN VÉRZŐ SZERBIA igaz fiai megkezdik a harcot Tito bolsevistái ellen. Egymásután állítják fel az önkéntes zászlóaljakat, amelyeknek lobogója alá ezrével jelentkezik az elszánt, felszabadító harcokra kész ifjúság...

ESKÜT TESZ BELGRÁDBAN egy ujoncezred. A pravoszláv pap ünnepélyes hangon olvassa az eskümintát, amely Szerbia igazi érdekének védelmére kötelezi el a katonát...

A MUNKA

(A Magyar Futár eredeti képriportja

A MOHAMEDÁN IMÁM a bolsevizmus elleni harcra hivja fel hitének követőit... Minden vallásnak ellensége a szovjet, ha hatalomra jut, s egyformán küzd ellene a görögkeleti, vagy izlamita szerb...

A KATOLIKUS SZERBEK is tömegesen jelentkeztek a felszabadító háborúra, az «erdei emberek» ellen...

ERŐ ÉS ELSZÁNTSÁG sugárzik az önkéntes arcáról: pontosan tudja, miért kell fegyvert ragadnia! A gyujtogatók és gyilkosok az ő családja életét is fenyegetik a «szabadság» nevében...

ZÁSZLÓT SZENTELNEK egy nisi kaszárnyában...

A «HÓSÖK TEMPLOMA» előtt tartott szemlére vonult ki az új szerb hadsereg, amely rövidesen fegyverrel tisztítja meg hazája földjét Moszkva és London zsoldosaitól

ÓSI SZERTARTÁS, hogy a tisztek megcsókolják a csapat zászlaját

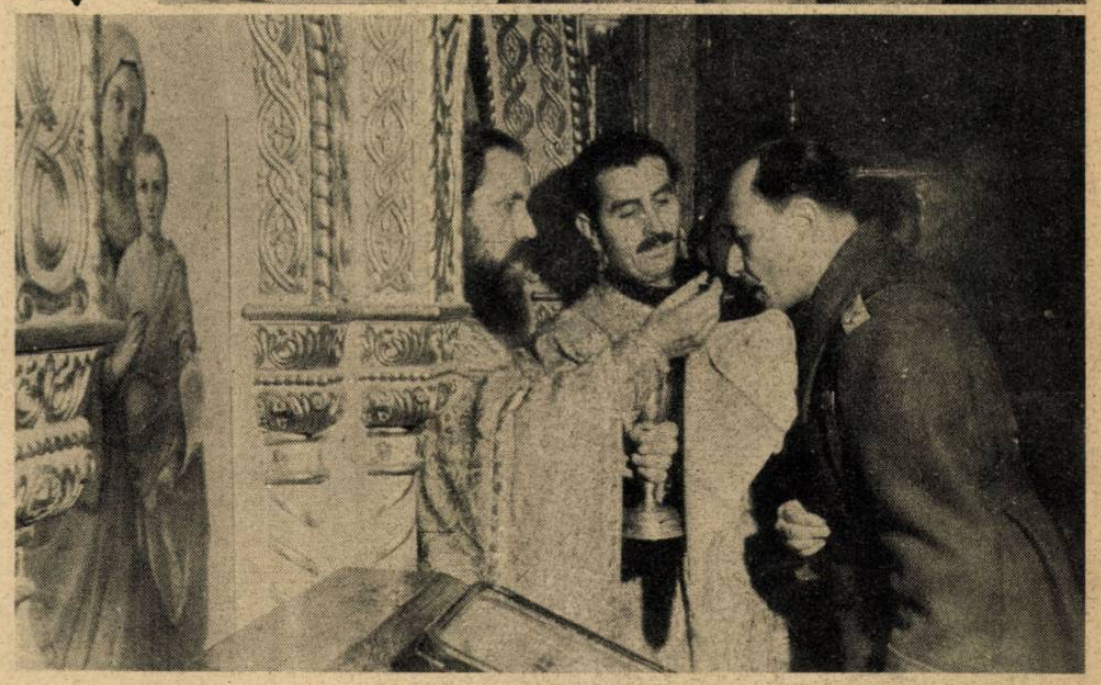

ÉS HIT HADSEREGE

a most megszervezett szerb önkéntes csapatokról)

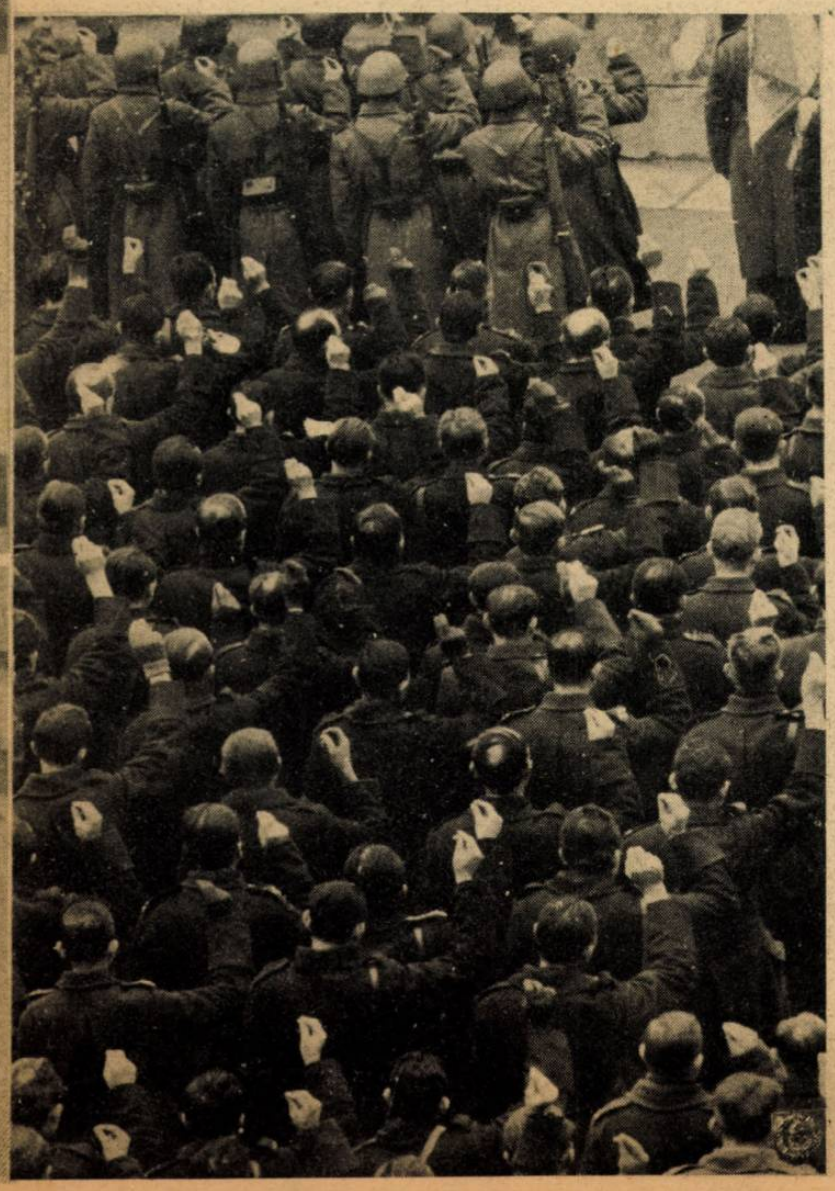

«A HITÉRT ÉS HAZÁÉRT»

A szerb nép, melyet az angolszász politikai mesterkedés taszított bele a háborúba, 1941 óta vérzik a szakadatlan testvérharcban. Az „erdei emberek". akiket az elmenekült kormány, meg a londoni rádió propagandája biztatott a banda-háborúra, szünteleniil fenyegetik a békés falvak és városok népét. Lángoló házak, kipusztult községek, elhagyatott falvak jelzik az utat, amerre a gerilla harc elvadult vállalkozói jártak s vetetlenül maradt a föld sok helyen, ahonnét rémülten, életéért szorongva messzire futott a lakosság. Éhség, szenvedés volt egész vidékek sorsa addig is, amig a moszkvai zsoldos, Tito hozzá nem fogott a bolsevista bandák szervezéséhez és a hadviseléshez, — mindenki ellen... Nem keresték már, hogy ki a „hazafi", csak a terror vörös lobogója csattogott az égő falvak, meggyilkolt parasztok, kifosztott városok fölött! Tito hadat visel mindenki ellen, neki egyformán ellenfele Nedics és Mihajlovics, vagy a német csapatok. Kegyetlen számoszlopokat írtak egymás alá három év óta a statisztikusok s a számok arról beszélnek, hogy a szenvedélyes irtóhadjárat lassan, de biztosan kivérezteti a szerb népet és néhány esztendő mulva lakatlan pusztasággá válik az ország... Karagyorgyevics Péter Londonból, Churchillékkel együtt további „hősi ellenállásra" biztatja a szerencsétlen nemzetet, Moszkva pedig versenyt fut a hatalomért a Balkán északi felében az angolokkal, ugyancsak a nép pusztulása árán. Nekik nem drága a vér és élet... Ez ellen az öngyilkos őrültség ellen kel fel most a szerbség józanabb fele. Megalakultak az önkéntes zászlóaljak, a nemzeti hadsereg első csapatai, melyeknek az lesz a feladatuk, hogy megtisztítsák hazájukat a gyilkosok és rablók siserahadától.

EGY KÖZLEGÉNY A SORBÓL...

FÜSTÖLGÓ CSATATÉR a Dnyeszter alsó kanyarulatánál. A harc még folyik a falu romjai között, de a támadó bolsevista páncélosok már visszavonulnak, súlyos veszteségek árán a német tűz-záporban ...

EGYRE SÚLYOSABB VESZTESÉGEKET szenved terror-repülései során a birodalom és a nyugati területek felett az angol-amerikai léglerő. A Csatorna partján csaknem minden kilométeren négymotoros amerikai gépek kiégett roncsai hevernek ...

HITLER LOVAGKERESZTTEL TÜNTETTE KI VITÉZ LAKATOS GÉZA VEZÉREZREDEST. A honvéd csapatoknak a Kárpátok előteréből megindított lendületes támadása, majd Kolomea körüli szovjet támadások sikeres elhárítása elismeréséül vitéz nemes csíkszentsimoni Lakatos Géza vezérezredest a Führer a Vaskereszt Lovagkeresztjével tüntette ki

HADIJELENTÉSEK,

Churchill sokszavú, de magvatlan beszéde és Eden külügyminiszter fanyalgó beismerése végképen bizonyossá tette azt, amit a világ minden titkolózás, minden nagyképű bizonykodás és ünnepélyes nyilatkozat ellenére is csalhatatlan világossággal tudott: a háború ötödik esztendejében, az érlelődő döntések kegyetlenül szorongató óráiban nincs többé egység a demokráciák frontján! *A szövetség, amelyet a közös zsákmány megtartásának félelme, vagy az új harácsolás reménysége kovácsolt össze, — töredezik, összetartó pántjai széjjelszakadnak, mert nem is lehet másként...* Törvényszerű dolog, hogy csak olyan nemzetek tudják elviselni a történelmi áldozatokat, s csak azok képesek megmaradni egymás oldalán a legnagyobb szorongattatások óráiban is, amelyeket nem a véletlen vert össze egy akolba s nem egy rabló-vállalkozás betyárszerződése indított az alkalmi cél felé...

A politika függvénye a háborúnak, — vagy fordítva, s most már érthető, hogy a plutokráciák és a bolsevizmus nagy összeölelkezésében miért nincs összhang a harctereken! *Moszkva nem hisz Londonnak és megállította a halál felé esztelen szenvedéllyel hajszolt százezreit; London nem hisz Sztalinnak, s a Csatorna túlsó partján ezért nem mozdulnak az inváziós hadseregek, „elözönleni" az európai szárazföldet...* A szövetségesek félnek egymástól és azt hiszik, hogy erejüket tartogatni kell az egymással való kikerülhetetlen leszámolásra. De vajjon hogy akarják akkor megnyerni ezt a háborút, amelyben ellenfeleik, az érdek- és eszmei közösség tiszta azonosságában egymásratalált nemzetek?

Keresni kell

a döntést, mert a háborút nem lehet a végletekig elnyújtani, s az áldozatokhoz, lemondáshoz hozzá nem szokott angolszász tömegek máris lázadoznak, máris túlhosszúnak tartják a győzelemig vezető utat... Keresni kell a döntést, s ezért fogtak hozzá oly hosszú habozás után a leggyöngébbnek hitt ponton, Délolaszországban az offenzivához az angol és amerikai tábornokok. Tetszetős katonai sikert akartak elérni, hónapokon keresztül gyüjtötték hozzá az embert és anyagot, a kivérzett segédnépek még rendelkezésre álló fiait mind oda vitték az Appenninek komor sziklái közé és a Pontini mocsarak maláriás ingoványaihoz, — kicsikarni a győzelmet az angolszász világ számára. De Anzionál, Nettunonál s a cisternai térségben, vagy a Liri völgyében egy maroknyi német gránátos, vagy ejtőernyős vadász kivéreztette a francia, lengyel, indiai hadosztályokat és elő kellett venni a becses angol-amerikai tartalékból is mindent.

Arra számítottak Clarkék, hogy a német hadvezetőség majd nagy hadműveleti tartalékaiból, presztizsokokból néhány hadtestet hirtelen oda vet a déleurópai arcvonalra, de ez az illuzió szétfoszlott... *Kesselring marsall nem kér segítséget, s úgy látszik annak a stratégiailag és taktikailag germán következetességgel megalapozott hadjáratnak végbevitelére, amely az ellenség kifárasztását és felmorzsolását tekinti végső célnak, nincs is szüksége másünnen elvont erőkre...* A nagy elhasználó csaták pótolhatatlan tapasztalatai állnak rendelkezésére a német hadvezetésnek, s e tapasztalatok eredménye máris jelentkezik az elpusztult páncélosok százaiban, a kivérzett angolszász hadosztálykötelékekben. A számítást valahol elvétették a szövetségesek s egyetlen huszonnégy óra elveszített 123 nehézpáncélosa éppen eléggé szemlélteti azt, hogy mi történik a délolaszországi fronton. A támadó vállalkozás ereje igen kevéssé tudott érvényesülni, s azt a térnyereséget, amelyet a londoni és washingtoni hadijelentések elkönyvelhetnek, a háború egyik legkeservesebb, kegyetlenül aránytalan véráldozatával fizették meg.

Csak a végtelen orosz síkságon megvivott elhasználó csaták mérhetők a délolaszországi arcvonal angolszász veszteségeinek arányához! A különbség annyi, hogy Clarknek és Montgomerynek nem állnak rendelkezésére kimeríthetetlen embertartalékok, s az elveszített hadianyagot is olyan hajóhad felhasználásával kell a küzdelem színhelyére szállítani, amely a német légierők szakadatlan támadásának pergőtüzében áll, s ez az anyag már megérkezése előtt igen jelentős százalékban elpusztul, a tenger fenekén.

A levegő elözönlésében

következetesek csak az angolszász vezérkarok. Úgy látszik, hiába bizonyítják be naponta a londoni és

MODEL VEZÉRTÁBORNAGY, a keleti arcvonal déli szárnyának parancsnoka, egy páncélos hadosztályná', a Kárpátok előterében

NYUGATON MINDEN KÉSZ! A páncélos fegyvernem felügyelője, Guderian vezérezredes, jelentést tett Rundstedt vezértábornagynak a Westwall készültségéről...

MESTERLÖVÉSZ ... A Liri-völgyében minden ellőtt tő'tény célba talál. — a támadók tömegével szemben a német védőcsapatok kitartása és tűzfegyelme adja a fölényt!

A NARVAI ARCVONALON magasrangú finn tisztek látogatták meg a német védelem hónapok óta szilárdan kitartó csapatait. A vendégeket Friessner tábornok, a német hadseregcsoport parancsnoka fogadta

CSATÁK ÉS ÚJ FORDULATOK

washingtoni katonai szakértők, hogy négymotoros bombázókkal, ha még olyan tömegben vetik is be őket, s még oly embertelen pusztítást okoznak is velük a fegyveres arcvonal mögött, nem lehet döntésre érlelni két világ élet-halál küzdelmét... A nyugati megszállott területek és Németország városai fölött újból és újból megjelennek az amerikai néger terroristák, éjszakénként pedig a Royal Air Force gépei, hogy tűzzel és acéllal árasszák el a békés emberi hajlékokat, kultúrintézményeket, műemlékeket, s ártatlan asszonyok, gyermekek életét oltsák ki. Ezen a vonalon éreznek fölényt, s ezt mutatják, pedig legfeljebb számszerű már régen az előnyük, s ezt is kegyetlen következetességgel napról-napra faragja le a német elhárítás. A májusi statisztika, — londoni bevallás szerint, — elrettentő módon mutatja a veszteségek emelkedését, *s a megismételt támadások során a drága pénzen kiképezett és nehezen pótolható hajózó személyzetben annyit veszített a szövetségesek légi hadereje, amennyiből ki lehetne állítani egy gyaloghadosztályt...* Ha ehhez még hozzávesszük a gépek számát is, nyugodtan mondhatjuk, hogy az anyagi kár nem múlja felül az okozására hozott áldozatot, ami pedig a légi offenziva becstelen kísérő körülményeit illeti, azok a támadások erkölcsi hatását is nemcsak hogy közömbösítik, de még hidegebb izzásra hevítik a háborús elszántságot és győzelmi akaratot...

A délolaszországi arcvonalon is fokozottabb mértékben tevékenykedik az angolszász légi flotta, s ott is sokasodnak a veszteségek. Az elmúlott hétnek csak egyetlen napján 97 négymotoros bombavetőt lőttek le az olasz városok fölött s ha ehhez hozzászámítjuk ugyanannak a napnak, — csütörtöknek, — a nyugateurópai térségben beállott veszteségeit, 139 gépet, akkor fogalmat alkothatunk: milyen arányokban vált hatásossá a német elhárítás, s mennyit fejlődtek a védelem fegyverei.

Keletről

semmi különös eseményt nem tudnak jelenteni a szövetséges európai vezérkarok. Talán csak a mult esztendő tavaszán volt olyan tartós harci szünet a szovjet arcvonalon, mint amilyen most uralkodik május közepe óta. A bolsevisták az utóbbi napokban semmiféle harci vállalkozásba nem bocsátkoztak, s még rohamcsapattevékenység se volt észlelhető. *Ami mozgás van itt, az kizárólag a magyar, német erők felderítő tevékenysége, s a német légiflotta naponta megismétlődő, kemény ököllel lecsapó támadása a bolsevisták hátában a tartalékok és anyagraktárak ellen.* Tagadhatatlan, hogy egy bizonyos feszültség van a harctéri csend, az ágyuk hallgatása mögött, de meglepetés nem érheti a Dnyeszter és a Kárpátok térségében a küzdelemre felkészült seregeket. A felderítés kiértékelt megfigyelései már megmutatták: hol lesznek a várható szovjet offenziva gyujtópontjai, s hol lesz majd szó csupán elterelő törekvésről, vagy mellék hadműveletről. *Hideg nyugalom uralkodik a keleti főhadiszállásokon, a harcra való felkészülés elszántsága, s érlelődik néhány meglepetés fegyverekben és technikai újításokban is...*

India földjén

a japán felszabadító hadjárat lassan, de irgalmatlan szívóssággal folyik... Bose nemzeti hadosztályai ott járnak már hazájuk földjén, s a hosszú ideig rabságban tartott nép csatlakozik a harcolókhoz... Az angol főparancsnokság óvatos jelentéseket küld haza az arcvonalról s csupán a japánok kisebb területnyereségeivel igyekszik jelentéktelenné feltüntetni az itt folyó küzdelmet. Pedig itt is elhasználó hadjárat folyik, hiszen Imphalnál elvérzett a 20. angol-indiai hadosztály, a Nu folyó nyugati partján pedig május utolsó hetében emésztette fel a harc Auchinleck tartalékait. Három hónapja, amikor az első csatározások megindultak a burmai határon, 14.000 halottat, 300 harckocsit, 800 teherautót és sok más hadianyagot veszítettek az angolok... Ha minden kis terület feladása ennyi vérbe kerül, — hogy akarják Indiát megoltalmazni a felkelő nap birodalmának fáradhatatlan seregeivel szemben?

ŐRJÁRAT A FEKETE-TENGEREN ... A romániai partvidéken német gyorsnaszádok vigyáznak a bolsevisták minden mozdulatára!

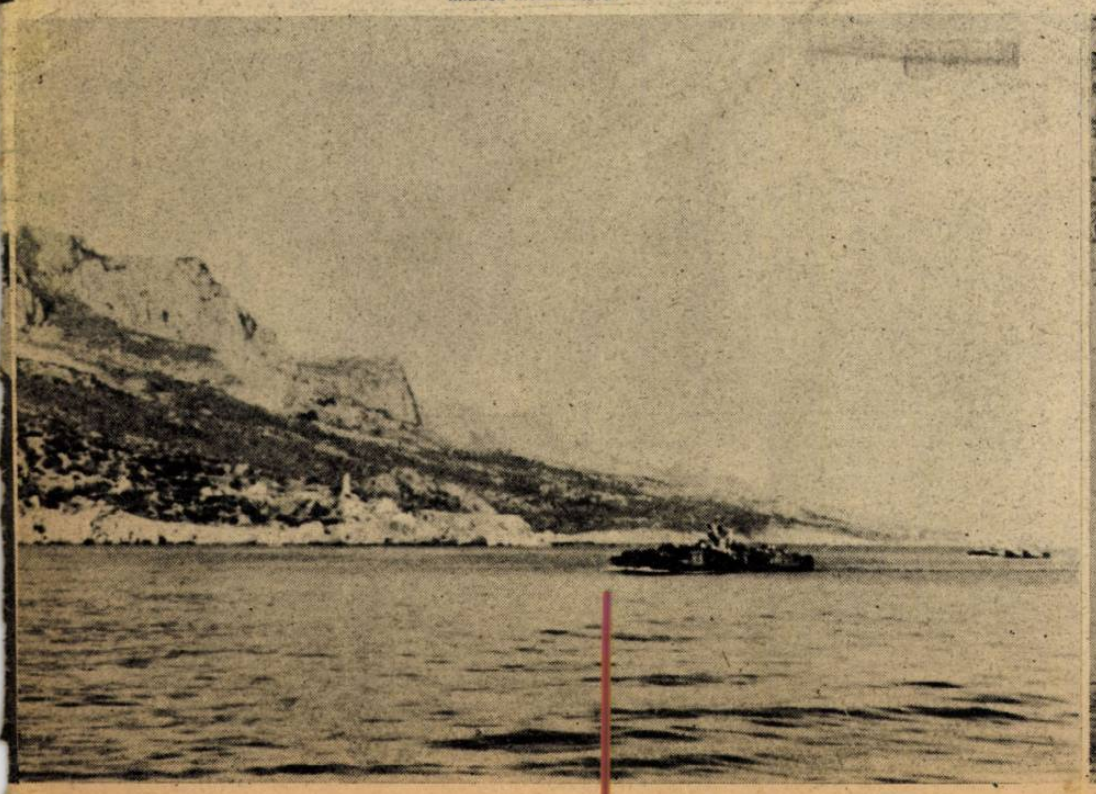

AHOL A DÉLOLASZORSZÁGI CSATÁK LEGMAGASABBRA LÁNGOLTAK...

A 3 éves MAGYAR FUTÁR

A Magyar Futár első száma 1941. május hó 28-án jelent meg Budapest utcáin és a magyar városok és falvak sokaságában. A három esztendő alatt elért fejlődést, érdekes rajzokkal és statisztikai adatokkal mutatjuk be olvasóinknak

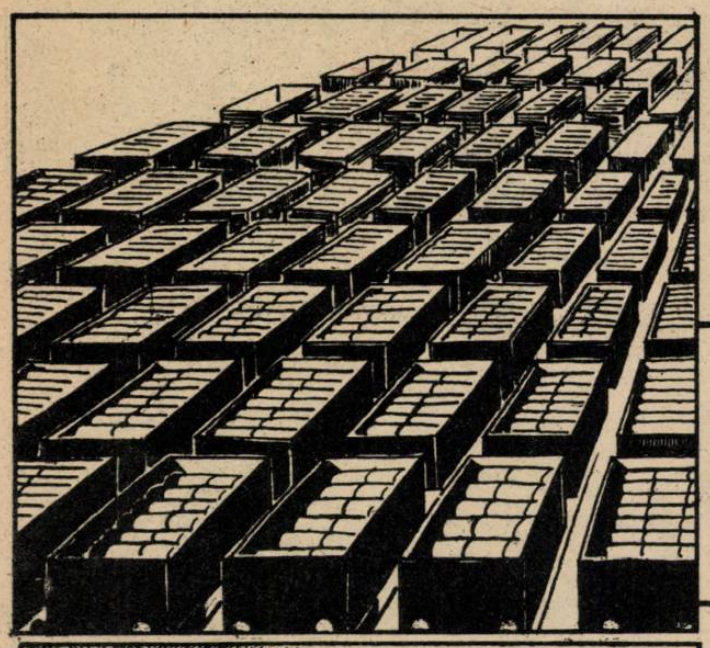

Mai napig a Magyar Futár 72,447.000 példányban jelent meg és 22.803 tekercs rotációspapir kellett kozzá. Egy tekercs hossza 7000 méter, összesen 159,521 kilométer. Ezzel a papirral majdnem négyszer fáslizhatnánk körül földünket →

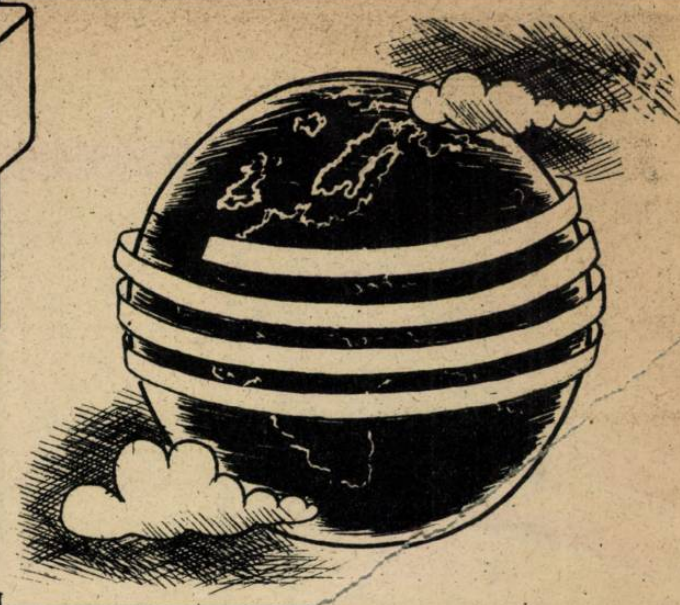

Egy vasúti kocsiban 40 tekercs rotációs papir fér el. 570 vagon szállitotta a 22.803 tekercset 7,296 960 kg. súlyban. A felhasznált festék és benzol 281.474 kg. ←

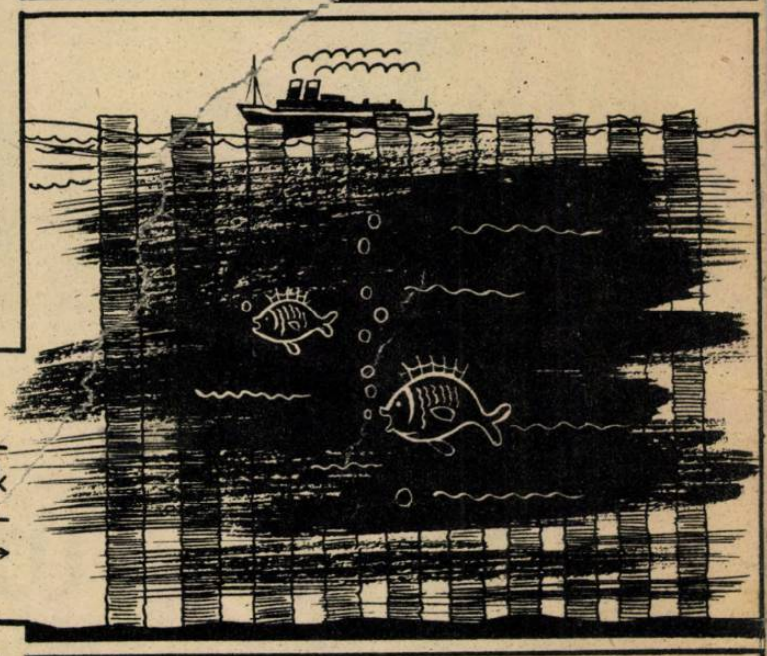

Egymásra rakva az eddig megjelent Futárokat, 10 olyan oszlopot kapnánk, amelyek mindegyike kilátszana a legmélyebb tengerből, amely 10.790 méter →

Ha a Futár oldalait egymás végébe ragasztanánk 347.745 km. hosszú szalagot kapnánk. F. évi augusztus 23-án a 34-es számunkkal elérkeznénk a Holdba. A Hold távolsága 384.400 km. ←

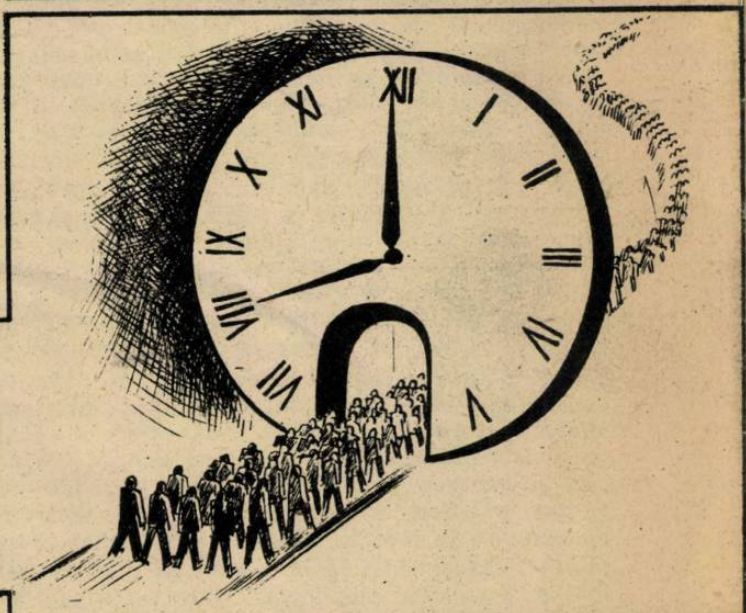

A gépek 14.133 munkaórán át robogtak, amíg ennyi példányt ki tudtak nyomni. Állandóan 8 ember segédkezett. Az összes munkaórák száma: 113.064 →

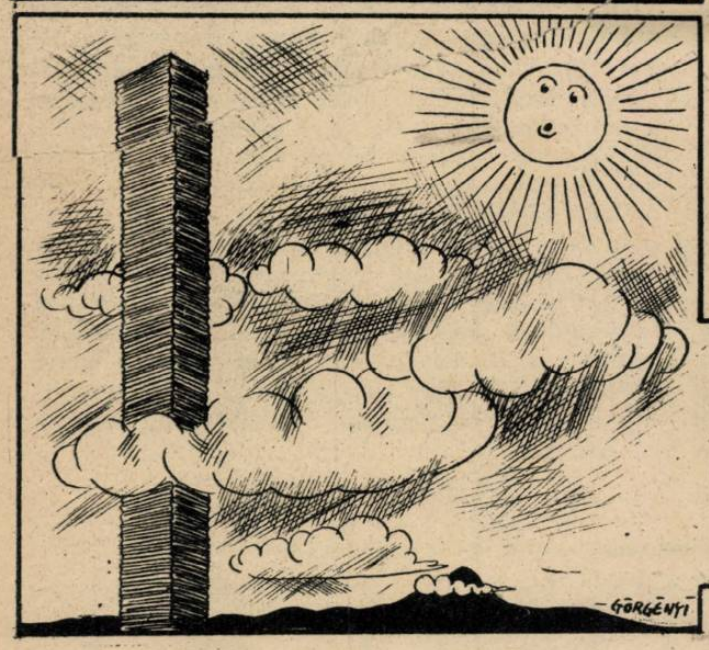

A világ legmagasabb hegye a Mont Everest, 8846 méter. A Futár eddig megjelent és szorosan egymásra rakott példányai pedig 101 kilométer magasba nyúlnának ←

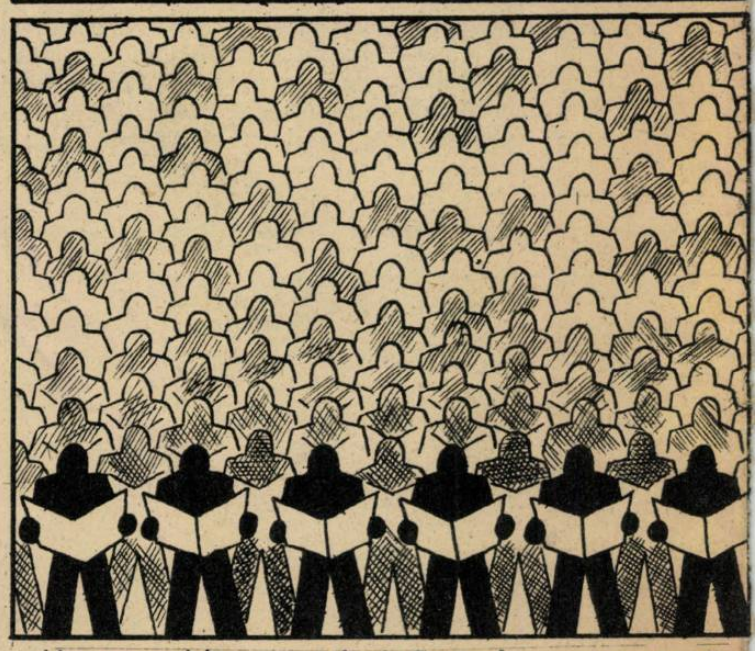

Ha az eddig megjelent Futárokat más-más 3 ember olvasta volna el, akkor olvasóink számából 2,17 millió 341 ezer emberből álló hadsereget lehetne kiállitani

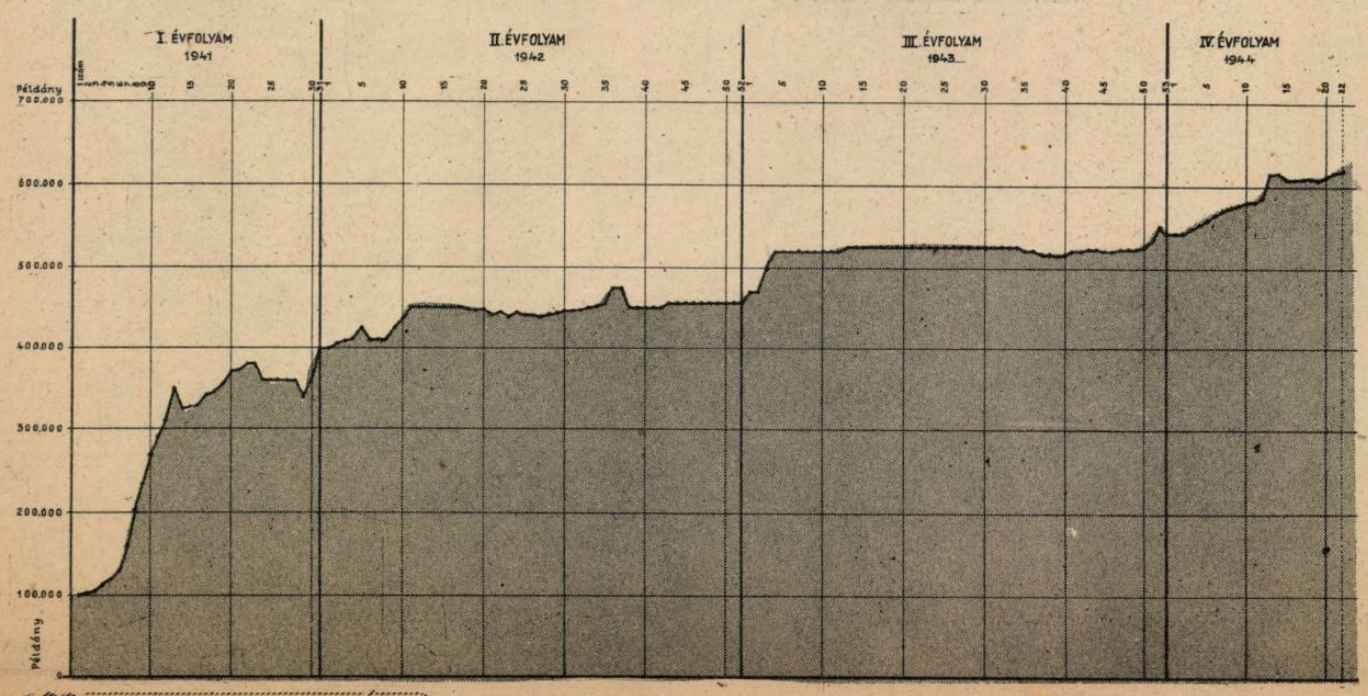

A MAGYAR FUTÁR tüneményes példányszám-emelkedésének grafikonja ←

SZŐRAKOZOTTSÁG

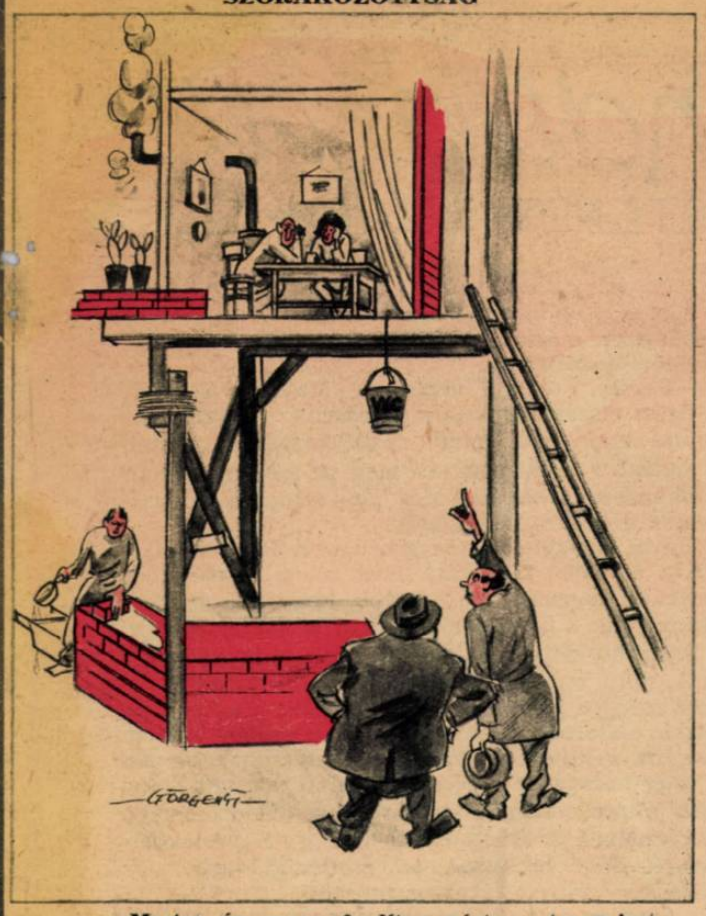

— Mester úr, maga fordítva nézte a tervrajzot s az óvóhelyet az emeletre építette! . . .

A VÖRÖS PARADICSOM AJTAJA

— Menj csak be nyugodtan, kicsikém. . . .

A NAGY ÁRVEREZŐ

— És itt marad még egy kis állam. . . Senki többet érte? . . . Akkor ez is csak az enyém marad.

AZ ÖRÖK IGAZSÁG ÉS A ZSIDÓ KÖNYVEK

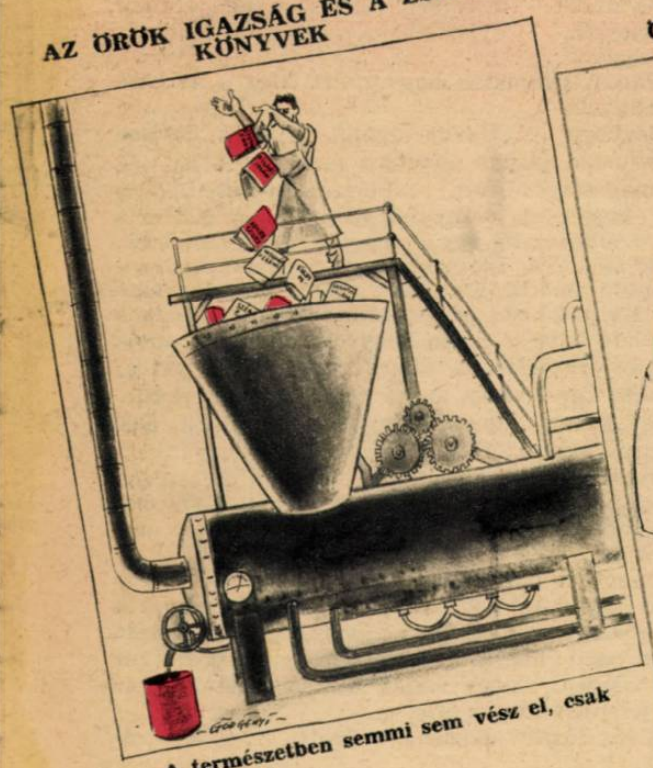

A természetben semmi sem vész el, csak — átalakul. . .

ÖNTUDAT AZ ÚJ MUNKAHELYEN

— Steinkopf úr, maga csak ne csodálkozzon, én a tehetségemmel eddig is nagy port vertem fel, sőt hintettem a mások szemébe.

„AZ IVÓK" ÖRÖME

(Goya világhírű festménye, „Az ivók" egy budafoki zsidó istállójából került elő.

— Minket tényleg Goya hozott a világra, de csak most kerültünk a gojok közé. Erre iszunk egyet! . . .

INVÁZIÓ ELŐTT

— Uraim, legyenek rám tekintettel, hiszen már ötödik éve dolgozom s én is csak egy szegény halál vagyok . . .

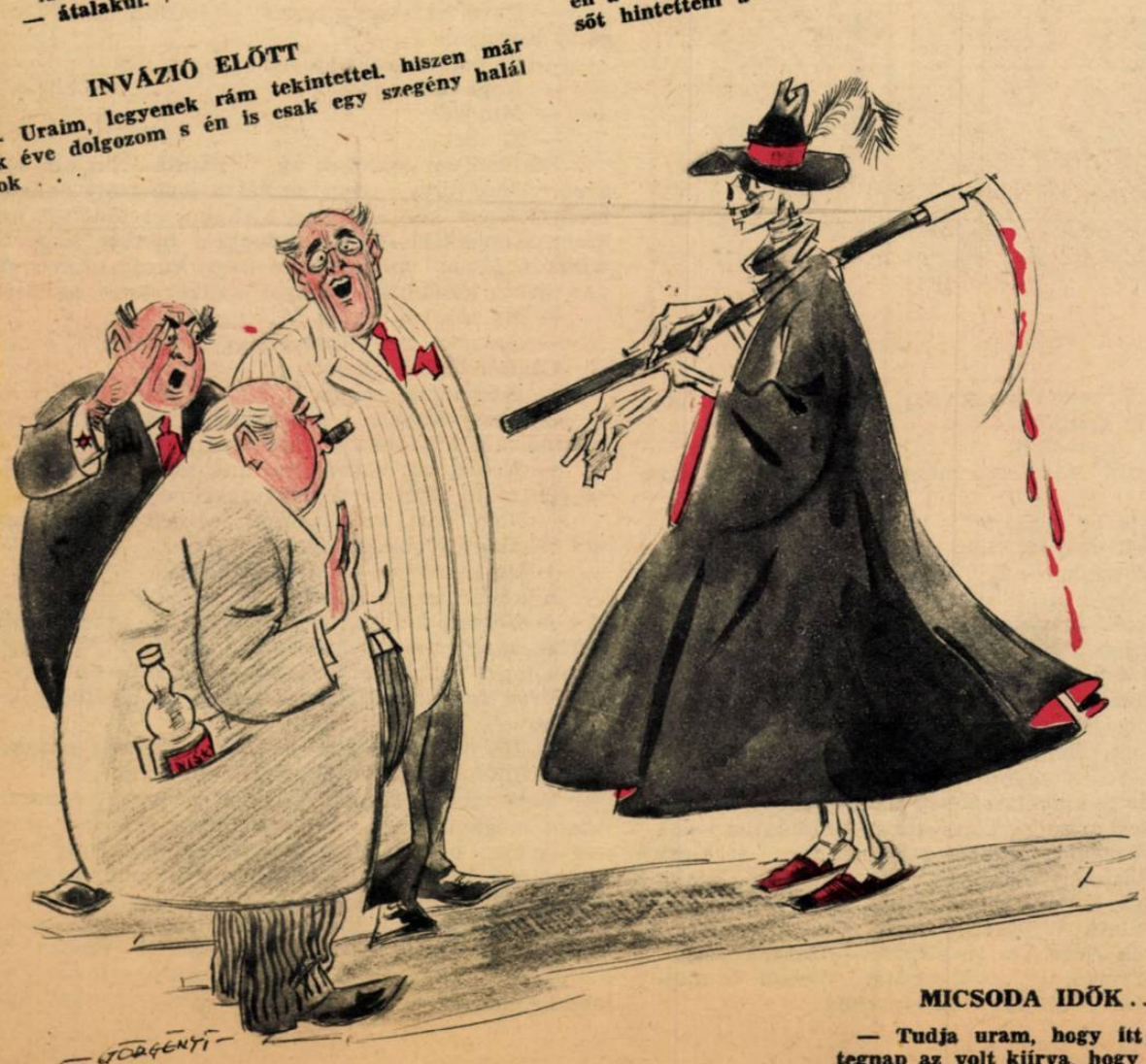

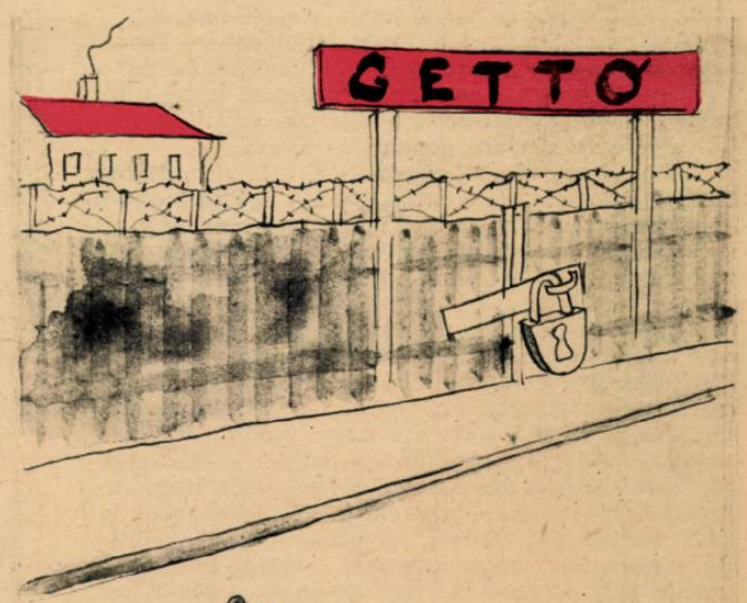

MICSODA IDŐK . . .

— Tudja uram, hogy itt még tegnap az volt kiírva, hogy Gelb Otto és mára már egyszerűen gettora rövidítették a cégtáblát.

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(93.)

Dohogva szedte össze a havon elszórt pénzt s a cigarettás dobozt, amelynek különösen megörült.

— Nézze, — lelkesedett, — valódi Gold Flake... Hajaj! Egyeseknek milyen jól megy, hogy ilyesmit szívhatnak... Barátom, valaha... Különben hagyjuk, még azt hihetnék, hogy hencegek. Micsoda illat... És micsoda íz...

Gyéressy már elindult. Undorodott ettől az embertől, aki puha volt, akár a kelt tészta s alázatos, amilyenek csak az elzüllött entellektuelek tudnak lenni, legalsó fokán nyomorúságuknak. Ezek hajlonganak, reszketnek, ha leereszkedik hozzájuk valaki abból a társadalmi körből, melyben valaha maguk is éltek, ezek képesek csak igazán szolgákká válni és lemondani az emberi méltóság legparányibb igényéről is. Ezek képesek gonosztettekre is, ha megcsillantják előttük a lehetőséget: talán egy jobb ebédet ehetnek és valaha vasalt nadrágot hordhatnak. Mióta maga is az élet alján járt, a naptalan, nyirkos szegénységben, hányszor találkozott közülük egyre újabb és újabb tipusokkal! Olyankor mindig borzongva gondolt arra, hogy az ő sorsa is ilyenre változhatik... Majd kilúgozza a gerincet belőle is a nyomorúság, alkura kényszeríti az éhes gyomor s azok szenvedése, akiket egyedül szeret a világon.

A kövér utána sietett.

— Tessék, vegyen a cigarettából, hiszen magának adták.

— Nem kell! — utasította vissza nyersen a feléje kínált dobozt.

— Ugyan uram, mire való ez? Elkergette azt az alakot, rendben van. Az bizonyosan megmondta a gazdájának, hogy mekkora refüt kapott s az illető most bosszankodik, vagy szégyelli magát. A lovagiasság szabályai szerint ezzel az ügy el van intézve, nem látja senki... Egy ilyen staubot az ember nem ajándékoz el könnyelműen, bár én hálás vagyok érte, ha javamra lemond. Imádom az angol cigarettákat... Tudja, milyen aromája van ezeknek?

Lelkes előadásba kezdett a pácolt dohány csodálatos ízű füstjéről, a művészetről, mellyel ezeket a rudacskákat töltik s nem látszott törődni azzal, hogy milyen kevés figyelemmel hallgatják.

Gyéressy anyjára gondolt és Évára.

Csakugyan, tán könnyelműség volt elutasítani... Nem a cigarettát, de a pénzt. Otthon egy fillér nincs a háznál, reggelre annyit visz haza, amennyit itt összelapátol, — egy ebédre sok, kettőre kevés. Fát is kéne venni, mert a szoba hideg, anyjának egy narancsot legalább...

Hideg szélroham fütyült végig a széles úton, megrázta a kopasz fák ágait, melyekről a könnyű hópelyhek úgy hullottak alá, mint májusban a virágszirmok otthon, a régi házban a vadgesztenyékről, ha átzúgott a kerten a hegyi szellő. Magasra tartotta homlokát, hogy kifujja belőle a keserves gondolatokat ez a tél-éjszakai jeges orkán. Hogy hidegedjék meg a forró agyvelő és ne idézze újból és újból szemei elé a képet, az otthonit, a nyomorúságos szobát, a rozoga bútorokat, a vaksi ablakot, a rozsdás kályhát, melyben oly ritkán ég a tűz. S azt a két arcot se, jaj, éppen azokat ne... A soványságukat, a tüzelő tekintetüket, száraz ajkukat s hamuszürke színüket. Jól ismerte ezt a kegyetlen szint, a fogságból, az éhező ember jellegzetes színét...

— Mozogjunk, mozogjunk, — hallotta az altiszt hangját, amint a többieket biztatta.

Megérkeztek arra az utcarészre, melyet nekik kellett a hótól megtisztítani. Az emberek, tenyerükbe huhukolva készülődtek a munkához, nem túlságosan nagy lelkesedéssel. Körülményesen keresték az irányt, hogy háttal álljanak a szélnek, igazgatták gallérjukat, ócska kesztyűiket s morogva, hogy nincs több ürügy a halogatásra, nekiálltak a vastag hó gyüjtésének.

A talicskákért senki se lelkesedett. A tapasztaltak tudták, hogy órákon át fogni a szerszám két szarvát, nyujtott, mozdulatlan kézzel, csaknem a biztos fagyást jelenti. A kar megbénul, az ujjak hegye előbb bizseregni kezd, aztán úgy érzi az ember, hogy forró vízben ázik a kezefeje. Később már egyszerűen nincsenek ujjai, megmerevednek, csaknem ráfagynak a talicska fogantyújára.

— A taligákhoz nyolc ember! — vezényelt az altiszt.

Senki se mozdult.

— Hát siketek maguk? — mérgelődött. — Nem hallják, mit mondok?

Gyéressy megragadott egy nehéz vasalkotmányt.

— Tessék csak hagyni, — intett a hivatalos közeg. — Majd én beosztom a társaságot.

— Nem akarok kivételt, — mondta Gyéressy, — jó lesz ez nekem. Legalább mozoghatok.

— Itt én rendelkezek, tessék azt tenni, amit kell. Én vagyok felelős a munkáért. A csatornanyíláshoz kell négy ember, az a kövér, Kovács, maga, meg ki is még?

Körülnézett. Igen, megint van egy nő a társaságban. Hiába tiltják a felvételüket, eljönnek, nadrágot húznak, bakancsot, a hajukat begyűrik egy rossz sapka alá és sállal takarják el csupasz arcukat. Mit csináljon velük az ember? Észreveszi, jó, de mi köze hozzá? Ha már a telepen felvették, ő nem szólhat bele. Rendben van... Nem passzióból jön, biztosan szüksége van a pénzre. Gyerek várja otthon, vagy a munkaképtelen ember... Az ura, lehet, másik csoportban dolgozik, mert ilyen is van. Ketten keresnek egy darab kenyérre valót. Verje meg az Isten ezt a világot, de kevés öröm benne élni!

Hát ennek könnyebb munkát kell adni. Tologassa a csatornanyilás széléről azt a havat, amit a taligások nem tudnak ügyesen a mélységbe fordítani.

— Hallja, maga kis sovány, ott a hirdetőoszlopnál! Maga is gyöjjön.

Valaki megszólalt:

— Megint van egy manusunk. Lehet helyette dolgozni.

— Fogja be a száját! — intette le az altiszt. — Nem szégyelli magát? Nem szórakozásból van itt. Ha aludhatna a paplanos ágyban, a meleg szobában, biztosan nem kivánkozott volna ide.

A többiek helyeseltek.

— Menjen a nő a csatornához!

— Egy óra mulva csere. A talicskások mennek a csatornához és a lapátolók közül váltják őket.

Nehéz igazságot tenni s ezek az emberek mind ingerlékenyek. Megtörtént már, hogy rátámadtak a csapatvezetőre és agyon is verik tán a lapátjaikkal, ha a rendőr a kiabálásra oda nem érkezik. A szegény és éhes mindig könnyebben indulatba esik, nem tudja magát fékezni s könnyebben sértődik, mint egy kormányfőtanácsos.

Gyéressy elindult a csatorna felé. A kis kövér mellette ügetett.

— Derék ember ez az altiszt, — mormogta közben. — Tiszteli az intelligenciát. Veszek is majd neki itt, a csehóban vagy tíz cigarettát.

Sóhajtott s aztán, mintha megbánta volna nagylelkűségét, hozzátette:

— Persze, csak a végén... Majd ha kiderül, hogy egész éjszaka rendesen viselkedik. Tudja, eleinten mind ilyen, aztán, mert fázik, hideg van, a szolgálat hosszú s a melegágyra meg az asszonyra gondol, elkanászodik és hajnalra úgy szidja a társaságot, mint a bokrot...

Nagyot nyögött, rátámaszkodott a lapát nyelére és várta az első talicskát. Nem a nyilás elé állott közvetlenül, hanem kissé hátrább, hogy másoknak is legyen helyük s ő ne férjen hozzá a hókupacokhoz. Nem szeretett dolgozni, megvetette a munkát s úgy végezte, mint egy büntetést.

Nyikorogva érkezett az első talicska s a hó beleomlott a csatornába. Alig maradt a szélén valami. Persze, ha a taligások ügyesek, nincs baj, de aki siet, vagy haragszik a beosztása miatt, az nem sokat törődik a pontossággal, csak zúdítja. Hadd legyen dolguk ezeknek a kivételezetteknek is. A protekciósoknak... Mert protekció, az mindenütt van.

Gyéressy félretolta az asszonyt.

— Hagyja csak... Mozogjon, hogy meg ne fázzék, majd en csinálom. Nem magának való ez...

A sötétben nem látta jól az arcát, inkább csak sejtette az ócska sportsapka ellenzője alatt. Nem volt idős, csak sovány és elnyúzott.

— Az ura? — kérdezte halkan. — Beteg talán?

— Meghalt.

— Szegény...

— Három gyerekkel hagyott itt. Még a háborúban maradt oda.

Hadiözvegy... Havat lapátol éjjel s Balassa Jenőék autóban járnak ilyenkor passzióik után. Ő, hogy a magasságos Isten... Persze, elvesztettük a háborút, szegények vagyunk, nem tudjuk ellátni a nagy harc áldozatait, úgy, ahogy megérdemelnék. Ezt mondják... A Lipót-körúton, csukaszürke sapkában cipőfűzőt árul egy ember. Tábla van a nyakában: „A Kárpátokban megvakultam!" Ide látszik a hires mulató ajtaja, csupa fény ott minden, autók állnak a bejárat előtt és díszes portás köszönget az érkezőknek. Egy éjszaka annyi pénzt szórnak el odabent, hogy három ilyen özvegynek és vaknak elég volna egy esztendőre... Szegények vagyunk... Persze, nem mindenki, vannak, akiknek jól megy. Azok nem hadiözvegyek és kárpáti vakok. Azok nem is voltak ott, ahol meg lehetett vakulni s nem igen vesztettek el senkit...

Szikrázott a lapát a kövön, olyan erővel akasztotta neki egy gránitkockának. Belelovalta magát a keserű dühbe, a mások sorsa miatt, hogy a magáéra ne kelljen gondolnia. Emiatt az asszony miatt szállott perbe a világgal, hogy annak a másik kettőnek az arca ne jelenjen meg előtte.

A kövér füstölt és néha nyögött a gyönyörűségtől.

— Hová tette azt a pénzt? — fordult hozzá Gyéressy hirtelen.

— Itt van a zsebemben.

— Adja ide!

— Mindet?

— Mindet.

Sértődötten tekintett rá. Pillantásában ott volt a gúny: no, hires, megalkudtál a fene nagy önérzeteddel? Ezért kár volt úgy kiabálni, sértődöttet játszani. Komédiás! A földre dobja a bankót, hogy az adakozó lássa: milyen fene nagy kuruc természete van, aztán később visszakérni, amikor senki se látja.

— Itt van ni, tessék. A cigarettát is?

— Az nem kell. Tartsa meg magának.

Csufolódón meghajolt:

— Köszönöm szépen...

Gyéressy átvette a pénzt, melyen érezte a kövér kezemelegét s az asszony felé nyujtotta.

— Nézze, ezt valaki nekünk szánta. Tegye el, vegyen majd tejet rajta a gyerekeknek.

— Nem, nem, szabadkozott, — dehogy fogadhatom el! Hogy jövök én ahhoz?

— Ne beszéljen, itt a pénz, fogja.

A kövér meghatódott.

— Helyes, helyes, tegye csak el jó asszony. Mi, férfiak, majd csak megleszünk anélkül is! Nekem is éppen most volt eszemben, hogy oda kéne adni...

Sírva fakadt, hálálkodni akart, de Gyéressy leintette.

— Ne nekünk köszönje. Ebül szerzett pénzből van, örüljön, aki adta, hogy jó helyre jut.

Vidámabban forgott kezében a lapát, valamelyest megnyugodott. Az a százezer korona nem nagy pénz, de a szegény nyomorult pár napig jobb ételt, nagyobb darab kenyeret tud adni belőle a kölykeinek. Szégyen, gyalázat, hogy így van...

Nem tört még össze, gyakran lázongott. A maga sorsa is ingerelte, de valahogy sokkal jobban elöntötte az indulat a mások nyomorusága láttán. Az igazságtalanság, a kiáltó ellentét, mely a város fel-

színén úszó illatos szemét, meg a mélybe kényszerült becsület között lépten-nyomon mutatkozott, olyan emberré tette, akire azt szokták mondani: forradalmár.

Míg állás után szaladgált, kevés reménnyel, de szívósan, valahogy nem látott ilyen tisztán. Azt hitte: neki nincs szerencséje, egyedül, s mások tán jobban boldogulnak. Az előszobakból az elutasítások után is úgy ment el, hogy legfeljebb csalódottság szorította a torkát és hajlandó volt elhinni a gépiesen ismételt szólamot: sajnos, a nehéz idők... nem hogy új embereket alkalmazhatnánk, de még a régiek közül is sokat le kell építenünk... talán, ha a viszonyok változnak... előjegyzésbe vesszük...

A jól fűtött irodákban, a hatalmas íróasztalok mellett isteni fölénnyel, a megvetés és türelmetlenség attitüdjével beszéltek a beérkezettek, a nyeregben ülők. S csodálatosképen majdnem mindnyájan azok közül kerültek ki, akiket oly mélységesen utált. Mintha mindenütt, ahová csak benyitott, Brandstein Juda egy-egy rokona, unokatestvére, bátyja lett volna a mindenható úr... Emlékezett az időkre, mikor az ébredők utolsó, romantikus csapata is szétszóródott s az ujságok megelégedetten veregették a nemzet vállát, hogy milyen okosan, bölcs méltósággal vetette ki magából ezeket az izgága és barbár elemeket. Akkoriban már csak a ferencvárosi, józsefvárosi kis kocsmákban jöttek össze, busongani és káromkodni. Egy volt frontbajtársa őt is elvitte egyszer ilyen gyűlésre. Ittak, szónokoltak, nagy terveket hánytorgattak s aztán éjfél tájban szétszéledtek, ki erre, ki arra.

Csalódottan ballagott barátja mellett. Nem ezt várta, nem ilyen fellegekben való bolyongást, nagy szavakat, kuruc búslakodást.

— Így van ez, öregem, — hallotta, mintha ki nem mondott szavaira válaszolt volna az egykori hadnagy, aki arany vitézségi érmet hozott haza Ivangorod alól, — látod, így szétzüllünk lassan...

— Minek csináljátok? Mi értelme van ennek?

— Mit tegyünk? Azt hiszed, ezért kezdtük? Így képzeltük el? De ahová nyúlunk, mindenütt korrupcióhoz érünk... A leghangosabbak elárultak bennünket, az utcán már észre se vesznek, úsznak a langyos konjunkturában és zsidókkal mulatnak a bárban... Megvettek egy csomó embert, egy csomó megrájött, hogy ha marad, soha nem boldogul az életben, mert számon tartják, láthatatlan bélyeget sütnek a homlokára s ahová a lábát beteszi, azzal fogadják: ja, maga az az antiszemita? Mit akar, jó ember? Csak nem kompromittáljuk magunkat azzal, hogy alkalmazzuk? Valamikor ott voltam, mikor Az Estet elégették.... Tudod, hány ember kezében látom azóta, azok közül, akik a fellobogó tűz fényénél lelkes beszédet mondtak a destrukció hidrájának lefejezéséről?

Sokáig nem volt kedve akkor emberek közé menni, de mikor hónapok mulva megint összeakadtak, kérdezősködött: mi van az ébredőkkel?

— Most már ital mellett búsulni se jövünk össze, — legyintett a hadnagy, aki egyébként valami nyomorúságos éhbérért elhelyezkedett egy kis nyomdánál könyvelőnek. — Végkép szétzüllött a társaság. De hallom, alakul egy párt. Vasárnap lesz az első értekezlet, kaptam meghivót, ha kedved van hozzá, gyere el te is.

A politikához ugyan nem volt sok érzéke, nem is becsülte sokra ezt a tevékenységet, de látni akarta: kik szervezkednek a nagy, siket csendben s kik próbálják megzavarni a magához tért zsidóság nyugodt emésztését.

A gyűlést egy kopár teremben tartották, amelyet kibéreltek valami egyesülettől. Nem voltak többen a meghivottak, mint hatvanan, hetvenen, csupa barázdált arcú, fénytelen szemű férfi. A gyűlés megnyitása előtt, a beszélgető csoportok ismerkedése közben kiderült, hogy valamennyien katonák, harminc-negyven hónapos frontszolgálattal a hátuk mögött s jobbára állástalanok is. Egy marcona, szakállas, már szürkülő, de furcsán lobogó tekintetű ember is volt köztük. A hadnagy régebben ismerte s elmondta róla, hogy a háború után szolgált a székely hadosztályban, ott volt a nyugatmagyarországi felkelők közt s azóta nem kezdődhet semmiféle mozgalom nélküle. Ő a legtürelmetlenebb, neki vannak a legfantasztikusabb tervei, de sehol se tűrik meg sokáig. A szónoklatokba belebeszél s tetteket sürget. A vezetők nem szeretik.

— Látod, már itt is görbe szemmel néznek rá sokan, — mosolygott. — Fantasztának tartják, rossz politikusnak.

A dobogón, melyre zöld posztóval takart asztalt állítottak, megjelent három úr. A legtekintélyesebb megrázta az elnöki csengőt és üdvözölte a jelenlévőket. Szép, hosszú beszédet mondott, melyben benne volt a haza csonkasága fölött érzett fájdalom, szélesen ecsetelte az általános nyomorúságot s végül arra a következtetésre jutott, hogy politikai pártot kell alakítani, amely alkotmányos eszközökkel küzdjön a helyzet megváltoztatásáért.

— S maga legyen az elnök, vagy a vezér, úgy-e? — kiáltotta közbe a szakállas. — Éljen őméltósága, szeretett képviselőjelöltünk, a guvernamentális államférfi!

Megbotránkozó tekintetek repültek feléje s az elnök megrázta a csengőt.

Szabályos vihar kerekedett, az értekezlet résztvevői mindjárt két pártra szakadtak. A fiatalabbak a szakállasnak adtak igazat, a többiek az elnöklő tekintély mellé álltak és kikérték, hogy bárki komolytalanná tegye az összejövetelt, amely talán megalapozója lesz az új magyar jövendőnek.

Gyéressy a hangzavarban észrevétlenül felállt és otthagyta a társaságot. Megfogadta, hogy soha többé nem vesz részt semmiféle nemzetmentő kezdeményezésben, mert csakugyan, az elégedetleneket, a türelmetleneket néhány ügyes politikai róka arra igyekszik itt felhasználni, hogy vállukon felkapaszkodjék és karriert csináljon, vagy mandátumot szerezzen.

Ezekben az időkben már nem is volt türelme közügyekkel foglalkozni. A nyomorúság mind jobban bekerítette s a szoros gyűrűből nem birt szabadulni. A lakás, amit kivett anyjának és Évának, túlságosan drágának bizonyult, nem tudta fizetni. Pénze elfogyott s állásra még csak kilátása se volt. Nem mert hazamenni, a kérdő szemekbe nézni s elmondani, hogy a szegénység kálváriáján új stáció következik számukra. Éva titokban zálogba rakta kevés ékszerét, aztán a zálogcédulákat is eladta s abból pótolta a konyha kiadásait, melyekre mind kevesebb jutott.

Lakás után futkosott, de olyan szörnyűnek, olyan elviselhetetlennek találta azt a néhány olcsó zugolyt, amit megnézett, hogy nem volt ereje elhatározni magát a felmondásra. Elsején Éva, aki a kis család anyagi ügyeit intézte, míg fivére állás után járt, vagy alkalmi munkákat végzett, bátortalanul kérte a pénzt a lakbérre.

— Holnap kifizetem magam, — mondta erőszakoltan nyugodt hangon. — Úgyis beszélni akarok a gondnokkal...

— Jó...

Nincs pénze, — gondolta riadtan, — egészen biztos, hogy nincs pénze kifizetni a lakbért... Jó arcot kellett vágni anyjuk előtt, akinek mindketten kegyes hazugságokat mondtak, naponta találva ki a szorongatottak leleményével a biztatónál biztatóbb történeteket.

A konyhában azonban suttogva megkérdezte:

— Lesz pénzed?

Ingerülten felelt:

— Mondtam már, hogy magam fogom kifizetni! Mit faggatsz? Hát hazudok én? Vagy megiszom a pénzt?

Éva sírva fakadt. Nem szokta meg ezt a hangot, hiszen eddig oly gyengéd szeretettel vették körül egymást, ezzel igyekezve feledtetni a külső élet mostohaságát.

— Bocsáss meg... — ölelte magához. — Ne haragudj, de mostanában oly ingerlékeny vagyok. Sok a gondom...

— Tudom, drágám... Jaj, Istenem, csak tudnék segíteni én is... Dolgoznék szivesen...

Hányszor elhatározta már, hogy bemegy az Üllői-úton abba a kézimunkaüzletbe, amelynek kirakatában ott csábított a cédula: ügyes hölgyeknek jó mellékkeresetet biztosítanak divatcikkek készítéséért! Aztán nem mert vállalkozni rá, mert anyja mindjárt gyanut fogna, ha idegen holmit vinne a házba. Mégis kezdenie kell valamit, ha belebetegszik, akkor is... Nem akarta mondani, de az utóbbi időben megint érezte, hogy esténkint láza van, feje forró, pulzusa vadul lüktet s egyszer érezte torkában a friss vér ízét is, egy könnyű köhögés után.

Éjszaka nem aludt; hallgatta: a másik szobában Ádám hogy forgolódik ágyán. A párnába temette arcát s a láztól zúgó fejjel azon gondolkozott, hogy elmegy Balassához. Nem, nem, nem azért... Csak bátyja számára kér könyörületet. Hiszen, ha tenni akar valamit értük, módja van hozzá, — egy szót szól valahol, s állása van, biztos keresete... Nem kell sok pénz! Szegényen is lehet élni, de ne kelljen mindennap az éhségtől remegni és nézni, hogy anyjuk, ez a beteg öregasszony hogy válik lassan halálra. Egy naposabb lakás, egy jobb falat néha... Nem neki... Anyjuknak... és Ádámnak, hogy bírja az értük való munkát...

Másnap nem merte megkérdezni, hogy a lakbért kifizette-e. De abból, hogy bátyja kerüli és kinosan vigyáz: nehogy négyszemközt maradjanak, biztosan tudta az igazságot.

Tizenötödikén aztán, délelőtt, a postás ajánlott levelet hozott, borítékján a gondnok-ügyvéd nevével. Rideg két sor: a felmondás a bér elmaradása miatt.

Ádám nem volt otthon, késő délután vetődött haza, fáradtan, kedvetlenül.

— A gondnok írt... — súgta neki, hogy anyjuk ne hallja.

— Mit akar?

— Felmondott...

— Gazember, — szűrte fogai között a szót, — pedig megigérte, hogy türelemmel vár.

— Most mi lesz? Mi lesz mamával?

— Hagyj... Hagyj gondolkoznom... Ne félj, nem kerültök az utcára...

— Nem magam miatt félek, — csuklott el a hangja. — Tudod, nem magam miatt...

— Tudom. Majd csak lesz valahogy. A föld alól nem tudok pénzt teremteni...

Másnap Éva megvárta, míg bátyja elindul mindennapos csalódásának útjára: állás után s akkor ő is készülődni kezdett. Döntött: felkeresi Balassát, könyörög neki, megalázkodik, s kell, hogy segítsen... Nem lehet annyira embertelen.

Régi eleganciájának nyoma se volt már, hiszen minden jobb holmiját régen eladta. Kopott kis ruhában, divatjamult kalapban lépett ki az ajtón, és sietett le a mindig sötét, borzongatóan hűvös, dohos lépcsőházon át az utcára. Egy telefonfülkében megnézte Balassa vállalatának címét s gyalog nekivágott az útnak.

Egészen kimerült, mire odaért, meg kellett állnia a kapu előtt, hogy kissé összeszedje magát. Köhögési inger fogta el, belepirult a sápadt arca. Nekitámaszkodott a falnak, szédülve, szeme előtt vörös karikák táncoltak s lábai remegni kezdtek. Azt hitte, mindjárt összeesik. Percekig tartott, míg magához tért s éppen be akart fordulni a márványkockás vesztibülbe, mikor csikorgó fékekkel megállt a ház előtt egy autó. A hangra fülkéjéből elősietett a kapus, a lépcső előtt lekapta fejéről aranyzsinóros sapkáját és alázattal köszönt:

— Jó reggelt kívánok, méltóságos uram!

A kocsiból, melynek ajtaját szélesre tárta, Juda lépett ki.

Nem vette még észre őt, a soffőrnek mondott valamit halkan, aztán lassan közeledett hozzá. Tekintete közömbösen állt meg rajta, nem ismerte meg mindjárt. Látta pillantásán a tétovázást, hogy keresgél emlékezetében s találgatja: honnét rémlik fel előtte ez az arc. Aztán egyszerre mosolyra húzódott a szája.

— Jó reggelt, — köszönt, — bocsásson meg, hogy...

Egy mozdulattal félbeszakította:

— Tessék... — s intett, hogy lépjen be.

A portás már előttük járt, szaporán igyekezett a liftajtóhoz, melyet mély meghajlással nyitott ki.

A felvonóban nem szólt hozzá, közömbösen bámult maga elé, mintha azt akarta volna mondani: várjon, mindent a maga helyén és a maga idejében.

El akarta kápráztatni a környezettel, még jobban gyámoltalanná és bizonytalanná tenni. Hogy érezze: mekkora hatalom előtt áll az óriási diplomata asztal mellett, a vastag, neszfogó keleti szőnyegen, a langyos és tiszta légkörben, ahol még a falak is árasztják magukból a korlátlan jólét fölényét. Lopva, szeme sarkából nézett csak rá néhányszor, vad örömmel állapítva meg: mennyire leromlott, milyen szegényes, beteges, riadt, alázatos. Kérni jött, persze, mi másért... Eddig tartott a büszkeség, s most az éhség és nélkülözés kikergette, mint a vadat az erdőből. Biztosan sírni fog... Könyörögni... Talán fel is ajánlja magát... Nem, köszöni szépen, nem kell. Majd megmondja neki... Már kereste a szavakat: „Mit képzel, kérem? Azt hiszi, van még annyi varázsa, hogy érdekelni tudna? Nézzen a tükörbe s mindjárt nem kell nekem erre válaszolnom...“ A mosdó előtt ott a tükör. Odavezeti, ez még jobb lesz... Felgyujtja a villanyt s kényszeríti, hogy belenézzen. Látja, milyen fonnyadt, fáradt? Mi van még magán kívánatos? Nem, köszönöm, a legfinomabb porcellán se érdekel, ha törött, csorba... Igen, ez jól hangzik, ezt okvetlen mondani fogja...

(Folytatjuk)

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC lőszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 20 P, félévre 10 P, negyedévre 5 P. Egyes szám ára 40 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. mélynyomó-körforgógépein. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

mét: .....

.....

..... tábori posta

PIROS PÜNKÖSD NAPJÁN

(Korschelt Miklós felvétele)